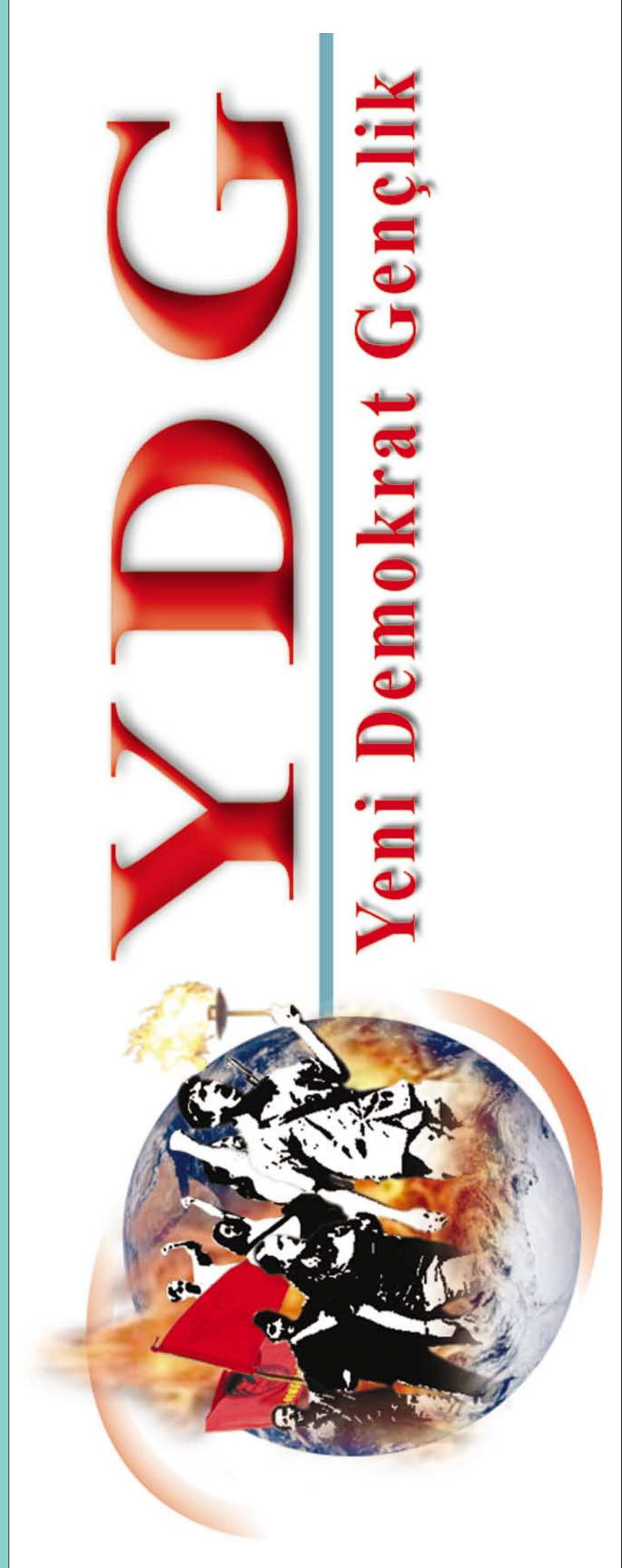

Halk gençliğiyle birlikte

20 .yıl

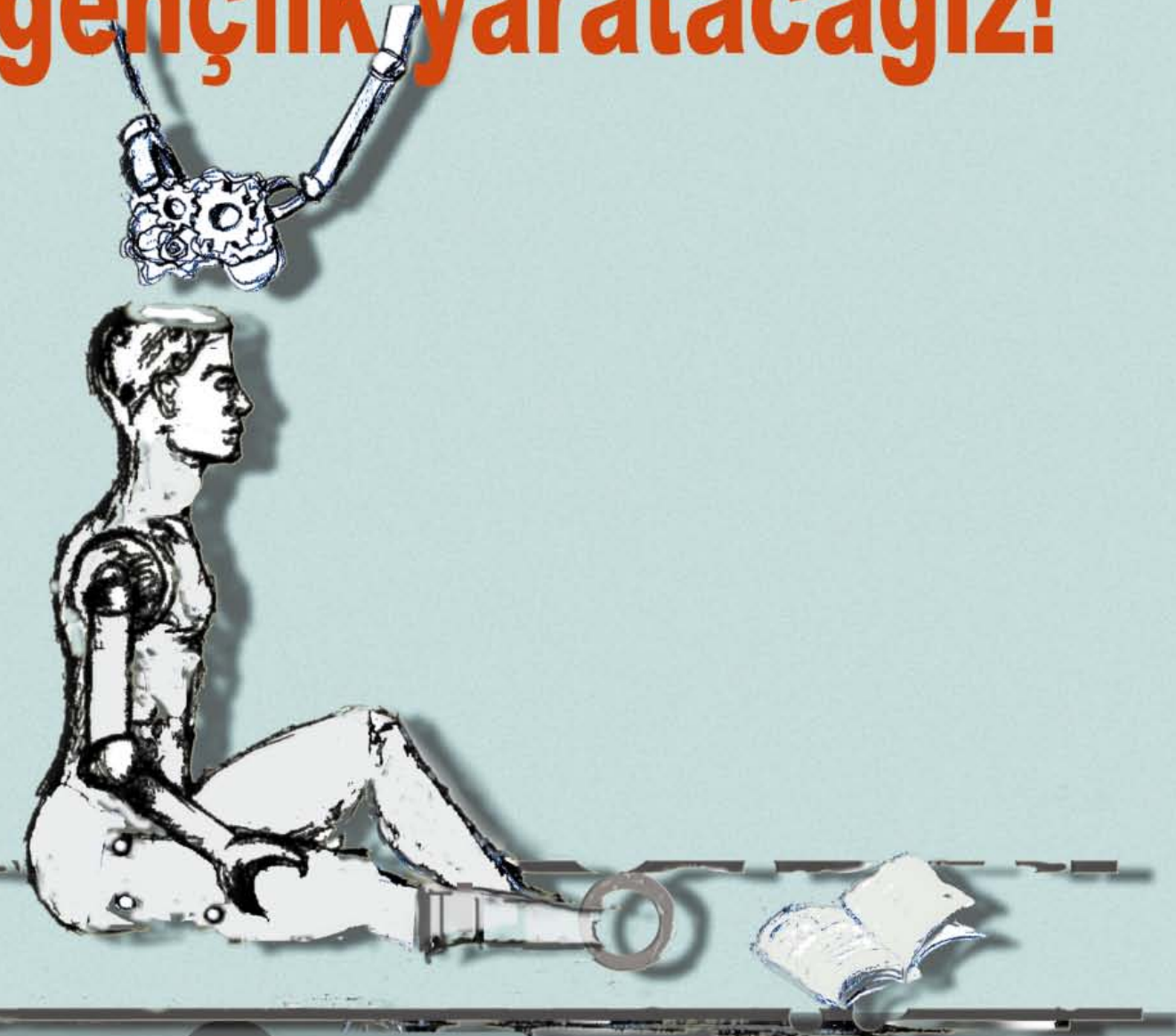
- CMYK

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

192101 Aylık Siyasi Gençlik Dergisi * Sayı: 125 2007-08 *Eylül 2007 *Fiyatı: 1 YTL * ISSN: 1302-7506

*Emperyalizme nitelikli işgücü değil,
Onurlu, yurtsever, devrimci bir
gençlik yaratacağız!*

ÜNİVERSİTE
YOK BÖLÜĞÜ

Bir garip eğitim
sistemi
Sayfa 4

YDG'nin geleneksel
köy çalışmalarının
üçüncüsü Hopa'da
devam ediyor
Sayfa 7

Avrupa
Yüksük Öğretim
Pazanna Doğru
Sayfa 13-14-15

İstanbul
YDG toplantıları
deneyimlerinden
Sayfa 27

www.partizanarsiv.net

10 Ağustos'ta Mehmet Nezir Çirik, arkadaşı Arif Kılıncı'la birlikte saat 20.00 civarında Demirbaş Sokak'ta resmi ve sivil polislerce durdurulup aranır. İki arkadaşın üzerinden çakı çıkınca Taksim Polis Merkezine götürülür. İki arkadaşın önüne getirilen

Polis Vazife ve Salahiyetleri Kanunu'na hayır!

tutanakta "kimliğini göstermemek ve direnmek" yazar. Tutanağı imzalamayan iki arkadaş, bir de nezarette sigara içince dayak yerler. İki arkadaşın, kendi istedikleri gibi tutanak hazırlanmasından sonra hastaneye götürülmeden serbest bırakılırlar. Karakol çıkışında kendini yere atıp bağırarak Kılıncı ve arkadaşısı devriye gezen polislerce dövülür. Hastaneye götürme bahanesiyle araca binılarak Dolapdere'de bir yol kenarına bırakılırlar. Kendi olanaklarıyla Taksim İlk Yardım Hastanesi'ne giden iki arkadaş, polislerin hastaneye gelmesiyle zorla dışarı çıkarılırlar. Bir gün sonra iki arkadaş İstanbul Üniversitesi Çapa Tıp Fakültesi'nde muayene olur. Burada verilen geçici raporda, "okspital bölgede (kafa) hassasiyet, sol hemitoraksta (sol göğüs altı) üç santimetrik ekimoz (morartı), yaygın batın (karın) hassasiyeti" saptırılır. İleri tetkik ve tedavi için yatırılan Çirik'in dalağı patladığı için ameliyatla dalağı alınır.

Yukarıda anlattığımız olay, ne bir sinema filminin bir karesi ne de herhangi bir romanın sayfalarından aktarmadık. Bu anlattıklarımız yaşadığımız ülkenin bir gerçekliğidir. Ve sadece tekil bir olay da değildir. Biliyoruz ülkemizi yönetenler her zaman için bu tür olayları münferit olarak ele almış ya da kolluk kuvvetlerine iftira olarak yorumlamışlardır. Ancak gerçeklik, ülkemizi yönetenleri hep yalanlamaktadır.

Belki hatırlarsınız, AB'ye üyelik sürecinde çıkartılan uyum yasalarının birini teşkil eden 'Polis Vazife ve Salahiyetleri' kanunu kolluk kuvvetlerinin hareket alanını görece kısıtlamıştı. Hatta o dönem bazı burjuva aydınlar çıkartılan kanunları 'demokratik devrim' diye nitelendirmişti.

Kolluk kuvvetleri, hareket alanlarını kısıtlayan yasaların her seferinde, ellerini kollarını bağladığını, "suçlulara!" karşı bir şey yapamadıklarını dillendirip duruyorlardı. Egemenlik alanlarına yönelik bu ufak adımı dahi kabulleniyorlardı. Televizyon kameraları eşliğinde eve giren hırsızları nasıl "yakalayamadıklarını!" izletiyorlardı bizlere. Bu gösteride sahibinin sesi olan burjuva medya da üzerine düşen gösterimin rolünü yerine getirmekte zorlanmıyordu.

Nitekim kolluk kuvvetlerinin bu çaba-

sı sonuçsuz kalmamış, polis-burjuva basın ablukasında 1 Haziran 2007'de 'Polis Vazife ve Salahiyetleri Kanunu' değiştirilerek, kolluk kuvvetleri özlediği, hastane kaldığı ha-

reket serbestliğine sahip oldu. Elleri kolları serbest kalan polis de tüm hızıyla, serbestliğine ge-

reğini yerine getirmektedir. 1 Haziran'dan bu yana kolluk kuvvetlerinin halka yönelik saldırıları da artmıştır.

Kaldı ki, işkenceler sadece 1 Haziran'dan bu yana artmamaktadır. İşkence bu topraklarda bir devlet politikası olarak var olmuştur. AB uyum yasalarından sonra da bu topraklarda işkence ve kötü muamele var olmuştur. Sadece o dönem yaşanan var olan işkencelere bir kılıf bulma

çabasıyken, şu anki daha pervasızca yapma, hesapsız kitapsız halka saldırma girişimidir. İşkence

bu topraklar üzerinde ülkemiz egemenlerinden farklı düşünen insanları yola getirme yöntemidir. İşkence, ülkemizdeki eğitim sisteminde öğrencileri

yola getirmek için verilen dayak cezalarının, eti senin kemiği benim anlayışının evrimleşmiş ve diğer halk sınıf ve katmanlarına uygulanmış biçimidir.

İşkence ve kötü muameleyle mücadele, ülkemizdeki Yeni Demokrasi mücadelesinin bir yönünü oluşturmaktadır. Faşizmin hüküm sürdüğü ülkemizde, işkence ve kötü muamelelerin son bulması mümkündür. Ancak bu, devranın

tersine dönmeye başladığıdır. Bu bir genel doğru olarak anlaşılmaktadır. Ancak buna karşı mücadelenin sadece devrime bağlanmasında eksik bir yaklaşım olacaktır. Bu yüzden 1 Haziran 2007'de değiştirilen 'Polis Vazife ve Salahiyetleri Kanunu' değiştirilmeli, işkence ve kötü muamele edenler süratle cezalandırılmalıdır. Elbette bu bir taleptir, bu talebi daha gür sesle haykırarak, ne kadar örgütlü olduğumuzla birebir ilgilidir.♾

İstanbul'dan bir YDG'li

Dipnot:

1 Sadece son üç ayda İstanbul'da savcılığa giden şikâyetler şöyle: 29 Temmuz'da Avukat Muammer Öz, Moda'da oturduğu sırada kimlik soran polislerce tartaklandı. Muammer Öz'ün burnu kırıldı. 26 Temmuz'da gazeteci Serkan Tekpetek Şişhane'de zorla sokulduğu polis aracında 10'u aşkın polis tarafından dövüldü. 14 Haziran'da, Ümraniye'de hırsızlık iddiasıyla gözaltına alınan Mustafa Kükçe, 5 Haziran'da Çakmak Karakolu'ndan yürüyemeyecek halde Ümraniye Adliyesi'ne çıkarıldı. Cezaevine konulan Kükçe, kaldırıldığı hastanede öldü. 10 Haziran'da transseksüel Öznur Dağ, Tarlabası'nda sivil polislerden dayak yedi. 8 Haziran'da işadami Sezai Yakar, trafik polislerince durduruldu. Taksim Polis Merkezi'nde dövülen Yakar'ın burnu kırıldı. 5 Haziran'da transseksüel Emseray Beyoğlu Emniyet Müdürlüğü önünde iki polise dövüldü.

2 Veriler Radikal gazetesinden alınmıştır.

"GÜZEL ve DAHI" BİZE NEYİ İFADE EDİYOR?

Emperyalist kapitalist sistemin yarattığı burjuva yoz kültürle toplumun temel dinamiği olan gençlerin giderek bilinçsizleştirildiğini, kendi kimliklerinden arındırıldığını ve geleceğini düşünmeyen beyinleri uyusuk varlıklar haline getirildiklerini görüyoruz.

Gerici sistem, yoz kültürünü gençlere empoze etmeye çalışmakta, böylece onları toplumun gerçeklerinden ve sorunlarından uzaklaştırarak, çarkına hizmet ettirecek bireyler haline getirmektedir. Bunun dışında cinsiyet ayrımcılığı ve kadınların metalaştırılması da bu çürük sistemin ürünüdür. Öyle ki bunları TV programlarında bile görmekteyiz. Özellikle Show TV'de yayınlanan "GÜZEL ve DAHI" adlı yarışma programında bunu açıkça görmekteyiz. Kadının aşılanmasından ve kadının

metalaştırılmasından tutun da cinsel bir obje olarak sunulmasına kadar birçok konuda kadının ön plana çıkarıldığı bir program. Erkeklerin akıllı ve yaratıcı, kadınların ise aptal olarak sunulduğu bir program. Soruları doğru yanıtlayamayan kadınların masaya çıkartılıp dans ettirilmeleri ise kadının aşılanmasından ve nesne olarak görülmesinden başka ne ifade edebilir?

Tabii ki bu durum ülkemizde egemen olan sistemin burjuva feodal kültür-

rüyle karşımıza çıkardığı ilk örnek değildir. Bununla birlikte çeşitli magazin programıyla insanları televizyon başında yozlaştırılmakta, bireyselleştirilerek kendisine tehlike olmaktan çıkarılmaya çalışılmaktadır.

Tabii ki biz kadın sorununun sonuçlarından olan aşılanmayı, cinsel bir meta olarak görülmeyle yalnızca "GÜZEL ve DAHI"de ya da kadını meta olarak gösteren programlarda görerek yanlıya düşmemeliyiz. **Bu sorunu sistem sorunu olarak görmeli ve savaşımızı doğru-darğalarına karşı vermeli ve teşhirimizi yapmalıyız.** Kendi kurtuluşumuz için edilgenlikten sıyrılmalı, sınıf mücadelesi içinde özne olarak halk kültürümüzü sahiplenerek sisteme karşı tehlikeye olmaya devam etmeliyiz. Yani kurtuluşun devrimde olduğunu görmeliyiz.♾ **Muğla YDG**

SORUN VARSA ÇÖZÜM BİZİZ!

Oldukça hareketli ve bir o kadar da çatışmalı bir dönemden geçiyoruz. 22 Temmuz genel seçimleri ve sonrasındaki gelişmeler, büyük bunalmalara gebe TC'nin kendini yenileme çabasıyla örtüşüyor. Böylece daha ağır ve sancılı bir süreç öncesinde halkın "onayını" alan egemenler ve onların sözcüsü durumundaki siyasi partiler, kendilerince yenilenerek, güvenoyu alarak baskı ve hak gasplarına devam edecekler.

% 46 oy oranıyla birinci olan AKP, neredeyse oy kullanan her iki kişiden birinin oyunu almıştır. 2002 yılında yaşanan ağır krizden ardından hükümet başkalarını aratmamıştır. Yaşam kalitesinin her geçen sene düştüğü, açlık ve yoksulluk sınırının her sene arttığı, özelleştirilmeye arak vermesiz devam ettiği bu süreçte ne olmuştu da AKP, yine birinci parti olarak 2007 genel seçimlerinden çıkmıştı?

2002 yılında yaşanan ağır ekonomik ve siyasal kriz sonrasında egemenler yeni bir partiye ihtiyaç duymuşlardı. 2002 krizinin halkta yaşadığı öfkeyi dindirmek ve yenilmek için düzenlenen seçimlerde işte bu yeni ve yıpranmamış parti AKP olarak belirlenmiştir. Liderinin, aldığı cezalardan dolayı seçime giremediği, mazlumun yanında görünene ve dini oldukça etkin olarak kullanılan AKP, 2002'de aldığı oylarla tek başına hükümeti kurabilmiş, 2002 öncesi hükümeti oluşturan partiler ise meclise dahi girememişlerdi. Bu dönemde de AKP, özellikle cumhurbaşkanlığı seçimleri, laiklik tartışmaları ve emperyalizm ile onun yerli uşaklarının tam desteği ile girdiği seçimlerden birinci parti olarak çıkabilmiştir. Laiklik söylemini dilini pelesenk eden CHP ve ordunun yürüttüğü karşı propaganda da AKP'ye sempati olarak geri dönmüştür. Çeşitli kuruluşların yaptığı anketlere bakıldığında AKP'ye oy verenler de dahil olmak üzere aslında büyük bir kesim kötünün iyisi anlayışıyla oy vermiştir. Buradan çıkarılabilecek en net sonuç, halkımızın gerçekten de kendisi için doğru olanı halen aradığı olmaktadır. Bu nedenle büyük bir kesim yeni bir siyasi partiye ihtiyaç vardır dahi demektir. Halkımızın oluşturulan rekabet durumu içerisinde kendisine en yakın gördüğü partiye oy verdiği anlaşılır olmakla beraber büyük bir kesimin "bir şey değişmeyecek" şeklinde görüş bildirmesi devrimcilere verilebilecek en net mesajdır.

Bu seçimlerde öne çıkan bir diğer konu da tüm çabalara rağmen bazı suni gündemlerin halkın gündemine fazla yansımalarıdır. Cumhuriyet elden gidiyor yaygarasının yeri göğü sardığı, laiklik mesajlarının arka arkaya savrulduğu, milliyetçiliğin pohpohlandığı bu dönemde CHP ve MHP'nin koparılan yaygaraya değecek kadar oy alamaması dikkate değerdir. Emperyalistlerin yüzünü AKP'ye dönmüş olmasının elbette ki bu oranın düşük olmasında önemli bir payı bulunmaktadır.

Namık katil, siyasetin "değişen" yüzü Mehmet Ağar'ın ise meclise giriş vizesi alamaması, hızlıca "değişen" görüşlere halkın inanmadığının açık bir kanıtı olmuştur. Seçimlerden aylar önce ulusal harekete yönelik yaptığı açıklamalarla "demokratlığını" kanıtlayan Ağar, ulusal hareketin gerçekleştirdiği taktik saldırıların ardından maskesini çıkarmış ve "ben terörü altı ayda bitiririm" demiştir. Yine Saadet Partisi ve vaatleriyle seçim sürecini "renklendiren" Genç Parti ise oldukça önemsiz oranlarda oy alarak seçim sandığına gümüşmüşlerdir.

Bu seçimlerin belki de en sıra dışı olayı, DTP'nin bağımsız adaylar çıkararak meclise girmesi hatta grup kurabilecek duruma gelmiş olmasıdır. Buna rağmen özellikle seçimlerden sonra DTP'li vekillere yönelik dışlama siyaseti hızla kaybetmeden devam etmektedir. Seçimlerden önce yaşanan tüm engellemelere ve seçimlerden sonra da devam eden dışlama siyasetine rağmen DTP'nin ilginç uzlaşma çabası da dikkat çekici durumdadır. Son olarak 30 Ağustos resepsiyonuna da davet edilmeyen DTP'li vekillerin makul sınırlar içinde görüldüğü bir kere daha anlaşılmıştır.

2002 seçimlerine göre seçimlere katılma oranını artmasına rağmen katılma tavrı geliştirenlerin daha dikkat çekici bir durum oluşturduğunu söyleyebiliriz. Özellikle ülkenin çeşitli yerlerinde köylülerin topluca gerçekleştirdiği boykot tavrı ve şikâyetlerinin seçimlere giren partilerce giderilemeyeceğini söylemeleri bu duruma örnek olarak verilebilir. Seçimlere katılma oranı bu sene % 84'e sınırlı kalmıştır. %16'lık katılmama oranının yanı sıra 1 milyon üzerinde de geçersiz oy çıkmıştır. Elbette ki bu seçimler özellikle bazı köylerin geliştirdiği boykot tavrı vesilesiyle bizler açısından da umut verici ayrıntılar taşımaktadır.

Halka ve halk gençliğine yönelik saldırılar konusunda değişen bir şey olmadı/olmayacağı açıktır. Bu nedenle önümüzdeki dönemde örgütlenme çalışmalarında daha fazla olanığın karşımıza çıkacağını söyleyebiliriz.

2002 seçimlerinde göre seçimlere katılma oranını artmasına rağmen katılma tavrı geliştirenlerin daha dikkat çekici bir durum oluşturduğunu söyleyebiliriz. Özellikle ülkenin çeşitli yerlerinde köylülerin topluca gerçekleştirdiği boykot tavrı ve şikâyetlerinin seçimlere giren partilerce giderilemeyeceğini söylemeleri bu duruma örnek olarak verilebilir. Seçimlere katılma oranı bu sene % 84'e sınırlı kalmıştır. %16'lık katılmama oranının yanı sıra 1 milyon üzerinde de geçersiz oy çıkmıştır. Elbette ki bu seçimler özellikle bazı köylerin geliştirdiği boykot tavrı vesilesiyle bizler açısından da umut verici ayrıntılar taşımaktadır.

Halka ve halk gençliğine yönelik saldırılar konusunda değişen bir şey olmadı/olmayacağı açıktır. Bu nedenle önümüzdeki dönemde örgütlenme çalışmalarında daha fazla olanığın karşımıza çıkacağını söyleyebiliriz.

Halka ve halk gençliğine yönelik saldırılar konusunda değişen bir şey olmadı/olmayacağı açıktır. Bu nedenle önümüzdeki dönemde örgütlenme çalışmalarında daha fazla olanığın karşımıza çıkacağını söyleyebiliriz.

Halka ve halk gençliğine yönelik saldırılar konusunda değişen bir şey olmadı/olmayacağı açıktır. Bu nedenle önümüzdeki dönemde örgütlenme çalışmalarında daha fazla olanığın karşımıza çıkacağını söyleyebiliriz.

Halka ve halk gençliğine yönelik saldırılar konusunda değişen bir şey olmadı/olmayacağı açıktır. Bu nedenle önümüzdeki dönemde örgütlenme çalışmalarında daha fazla olanığın karşımıza çıkacağını söyleyebiliriz.

Halka ve halk gençliğine yönelik saldırılar konusunda değişen bir şey olmadı/olmayacağı açıktır. Bu nedenle önümüzdeki dönemde örgütlenme çalışmalarında daha fazla olanığın karşımıza çıkacağını söyleyebiliriz.

Halka ve halk gençliğine yönelik saldırılar konusunda değişen bir şey olmadı/olmayacağı açıktır. Bu nedenle önümüzdeki dönemde örgütlenme çalışmalarında daha fazla olanığın karşımıza çıkacağını söyleyebiliriz.

Halka ve halk gençliğine yönelik saldırılar konusunda değişen bir şey olmadı/olmayacağı açıktır. Bu nedenle önümüzdeki dönemde örgütlenme çalışmalarında daha fazla olanığın karşımıza çıkacağını söyleyebiliriz.

Halka ve halk gençliğine yönelik saldırılar konusunda değişen bir şey olmadı/olmayacağı açıktır. Bu nedenle önümüzdeki dönemde örgütlenme çalışmalarında daha fazla olanığın karşımıza çıkacağını söyleyebiliriz.

Oldukça hareketli ve bir o kadar da çatışmalı bir dönemden geçiyoruz. 22 Temmuz genel seçimleri ve sonrasındaki gelişmeler, büyük bunalmalara gebe TC'nin kendini yenileme çabasıyla örtüşüyor. Böylece daha ağır ve sancılı bir süreç öncesinde halkın "onayını" alan egemenler ve onların sözcüsü durumundaki siyasi partiler, kendilerince yenilenerek, güvenoyu alarak baskı ve hak gasplarına devam edecekler.

2002 seçimlerinde göre seçimlere katılma oranını artmasına rağmen katılma tavrı geliştirenlerin daha dikkat çekici bir durum oluşturduğunu söyleyebiliriz. Özellikle ülkenin çeşitli yerlerinde köylülerin topluca gerçekleştirdiği boykot tavrı ve şikâyetlerinin seçimlere giren partilerce giderilemeyeceğini söylemeleri bu duruma örnek olarak verilebilir. Seçimlere katılma oranı bu sene % 84'e sınırlı kalmıştır. %16'lık katılmama oranının yanı sıra 1 milyon üzerinde de geçersiz oy çıkmıştır. Elbette ki bu seçimler özellikle bazı köylerin geliştirdiği boykot tavrı vesilesiyle bizler açısından da umut verici ayrıntılar taşımaktadır.

Halka ve halk gençliğine yönelik saldırılar konusunda değişen bir şey olmadı/olmayacağı açıktır. Bu nedenle önümüzdeki dönemde örgütlenme çalışmalarında daha fazla olanığın karşımıza çıkacağını söyleyebiliriz.

Halka ve halk gençliğine yönelik saldırılar konusunda değişen bir şey olmadı/olmayacağı açıktır. Bu nedenle önümüzdeki dönemde örgütlenme çalışmalarında daha fazla olanığın karşımıza çıkacağını söyleyebiliriz.

Halka ve halk gençliğine yönelik saldırılar konusunda değişen bir şey olmadı/olmayacağı açıktır. Bu nedenle önümüzdeki dönemde örgütlenme çalışmalarında daha fazla olanığın karşımıza çıkacağını söyleyebiliriz.

derinde olanlara en güzel cevabı halkımız ve halk gençliği mutlaka verecektir. Nitekim KPSS mağduru gençlerin kendiliğinden tepkileri de bunun habercilerindedir.

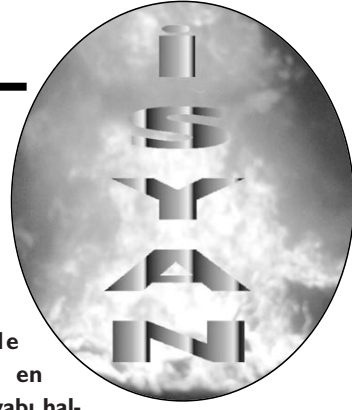
Tarım işçilerine reva görülen sıkıntıların hesabını soracağız

Halkımızın yaşadığı sıkıntıları gösteren bir diğer veri de tarım işçisi sayısındaki artıştır. Ziraat ve tarımın tasfiyesi sonucu zaten ürünün azaldığı bu dönemde tarım işçilerindeki artış, birçok dünün iş umuduyla gittiği yerlerden eli boş dönmesine neden olmuştur. Özellikle fındık toplama işine bu sene geçen seneye oranla çok daha fazla kişinin gelmesi, mevsimlik işçilerin daha fazla mağdur olmasına neden olmuştur. Her sene kamyonlara doldurularak taşınan mevsimlik işçilerin hiçbir sosyal güvenceleri olmadan karın tokluğuna çalışmaları, sosyal adaletsizliğin belirgin örneklerindedir. Bu sene de kamyon kasalarında can veren onlarca tarım işçisinin bir iki gazete haberi olmaktan öte bir değeri olmamıştır. Egemen sistemin kolayca vazgeçtiği mevsimlik işçilerinin biriken canları asla aklımızdan çıkmamalıdır.

Öğrenci gençlik içinde YDG'yi güçlendirelim

Her sene olduğu gibi bu sene de tüm aksı söylemlere rağmen zorunlu bağışlar toplanmaya devam etti. Örgütümüzün bu konuya yeterince değinmemesi, bu alanda yaşanan soyguna göz yumması kabul edilebilir değildir. Halkımızın ve halk gençliğinin bu kadar birikmiş sıkıntısına eklenen her konunun daha fazla öfkeye yol açacağı ortadadır. Halkın biriken öfkesini örgütlü bir güce dönüştürmek ise bizim ellerindedir.

Bu nedenle liselerde ve üniversitelerde okulların açıldığı bu dönem hareketli ve disiplinli geçirmeye gerekmektedir. Özellikle YDG anlayışını tekrar tartıştığımız bu dönemde, anti-faşist anti-emperyalist kitlelerin kendilerini ifade edebilecekleri bir örgüt olarak YDG'nin anlaşılması, halk gençliğine taşınması ve halk gençliğinin YDG toplantılarına ısrarla davet edilmesi gerekmektedir. Şabloncu olmadan, birim çalışmasının önemini unutmadan her okulun, her sınıfın, her kampüs bahçesinin YDG toplantıları için verimli bir mekan olarak kullanılması, yerelde ortaya çıkan sorunlara bu toplantılarda kitle ile birlikte çözümler üretilmesi, çeşitli pratikler örgütlenmesi gerekmektedir. Üniversitelerde, liselerde, semtlerde, fabrikalarda, atölyelerde, bahçe ve tarlalarda kaç kişiden oluştuğuna bakılmaksızın oluşturulan her YDG biriminin, kendi toplantılarıyla, kendi gündemleriyle kurumsallaşacağı ve kurumsallaşmış birimlerin merkezileşmesiyle gerçekten işleyen ve kitle inisiyatifine dayanan bir YDG'ye kavuşulacağı ortadadır. Önümüzdeki dönemin YDG açısından yeni şeylere gebe olduğu açıktır. O halde çalışmalarımızı hızlandırılmalı ve kitlelerin hareketliliğini kendiliğinden sınırlara hapsedemeyelim.♾

SUNU

Merhabalar,

Yeni bir sayımızla daha birlikteyiz. Dergimizin son süreçte değişen yayın periyoduna bir düzen getirmek ve dergimizi ayın başında çıkarabilmek açısından Ağustos sayımızı yayınlamayadık. Bu nedenle okurlarımızdan özür dileyerek sunuya başlamak istiyoruz. Bundan sonra dergimizin periyoduna daha fazla özen göstermeyi planlıyoruz. **Açıktr ki dergimiz ülkenin dört bir yanından onlarca gençin ortak ürünü olarak yayınlanmaktadır.** Zengin bir pratik deneyimin değerlendirilmesi ve iletilmesi işlevinin yanı sıra ülke ve dünya gündemleri ve devrimci gençlik hareketini yükseltme amaçlı örgütsel-politik tartışmaların da yer aldığı dergimizin okurlarımızca daha fazla sahiplenilmesi ve daha çok gence ulaştırılması faaliyetimizin düzeyinin yükselmesi açısından oldukça önemlidir. **Bu nedenle dergimize yazı göndermekten dağıtımına her konuda okurlarımızın kolektif bir çaba içerisinde olmasını talep ediyoruz.**

Bu sayımızda okulların açılmasına paralel çeşitli araştırma yazılarına yer veriyoruz. Bologna süreci, YÖK Stratejisi, OKS üzerine ya-

ynladığımız yazıların ilgi çekeceğini düşünüyoruz. Daha önceki yayınlarımızda da benzer konulara değinmemize rağmen sürecin ciddiyeti ve güncelliği nedeniyle daha derinlemesine bilgiye ihtiyacımız bulunmaktadır. **Halk gençliğine emperyalizmin kötü niyetli planlarını daha net ve daha somut şekilde anlatabilmek, karşısında mücadele ettiğimiz gerici sınıfların planlarını daha derinlemesine anlamak için bu konuyu işlemeye devam edeceğiz.**

Bu sayımızda ayrıca bir süredir dergi sayılarımızda tartıştığımız YDG'nin kitle çizgisinde sıçrama yaratma amaçlı yazılara yer vermeye devam ediyoruz. Bu sayımızın özelliği şu ana kadarki tartışmaları ve pratikleri daha detaylı ve genel şekilde ele alan ve somut çağrı ve önerilerde bulunan bir muhtevaya sahip olmasıdır. Bu tartışma açıktır ki yalnızca YDG'nin iç tartışması değildir. Kitleye kapalı olan, ulaşılabildiğimiz en geniş kesimle birlikte değerlendirilmesi, farklı görüş ve düşüncelerden gençlerin yorumlarının alınması, herkesin katkı sunmasının sağlanması, kitle denetimi ve zaafı yönlerimizin sert bir devrimci eleştirisi-

ni gerçekleştirilmesi açısından önemli bir yerde durmaktadır. **Alanlarda devam eden ve çeşitli özgünlüklerin de ortaya çıktığı tartışmaların merkezi bir YDG konferansı ile birlikte ele alınması, deneyimlerin aktarılması ve bu konferansın demokratik bir işlevle ele alınarak önümüzdeki dönemin kararlaştırılması fikri birçok alanımızda yankı bulmaktadır.** Okulların açılmasına paralel birçok alanımızın da toparlanmasıyla bu tartışmaların bir evreye gelmesi ve bu fikrin somutlanması açısından yerellerdeki talep ve beklentilerin netleşmesi oldukça önemlidir. Bunun bir parçası da alanlardaki tartışmaların deneyim yazıları halinde dergimize yanıtılarak birikimin ülke çapında yaygınlaşmasıdır. Bu nedenle dergimize alanlardaki canlılığı aktarmaya ihtiyaç bulunmaktadır.

Seçim çalışmaları nedeniyle bu yıl gecikmeyle örgütlediğimiz köy çalışmalarının üçüncüsü dergimize yayına hazırlanırken Hopa'da devam etmektedir. Yoğun çalışma şartları altında fırsatları zorlayarak dergimize yazı ve fotoğraf yollayan arkadaşlarımızı teşekkür ediyoruz. Bizler açısından yaz süreci tatil anlamına gelmemektedir. Yaz sürecini genç devrimcilerin her olanağı kullanarak emekçilerle iç içe geçirmesi, emekçilerden öğrenmesi, üretimi kavraması, emek-

çi gençlerle bağlarını geliştirmesi, politik-teorik açıdan yetkinleşmesi ve örgütün maddi sıkıntılına çare üretecek şekilde geçirmesi oldukça değerlidir. Seçim öncesinde **Amed'den Dersim'e, Erzincan'dan Mersin'e, İstanbul'dan Tarsus'a** kadar köylerde ve semtlerde arkadaşlarımız yoğun bir şekilde seçim sürecini değerlendirmeye çalıştılar. Bu çalışmalar sayesinde geniş bir kesimle bağ kurulabilmiş, gücümüzü oranla azımsanamayacak bir kitleye boykot politikamızı anlatılmış ve bu çalışma içinde gerçekliğimiz daha net ortaya çıkmıştır. Bu birikimin üstüne örgütlediğimiz bu köy çalışmaları yaz sürecinin verimini pekiştirecektir. Köy çalışmaları ile ilgili daha geniş bir değerlendirilmeye önümüzdeki sayımızda yer vereceğiz.

Egemenlerin seçim ve cumhurbaşkanlığı seçimi sürecini atlatalarına paralel halka yönelik saldırı paketlerine ağırlık verecekleri Ankara'ya getirilmesiyle birlikte Eskişehir komünist grubunun Ankara komünist grubuyla birleşmesiyle **"Yeşil Ordu"** Partisi kuruldu. Bu örgütün merkezi yayın organı da **"Emek"** gazetesi olarak çıkmaya başladı. Yeşil Ordu TBMM tarafından muhalif olarak karşılandı. Kemalistler bu partiye karşı barışılmaz mücadeleye girdiler.

Mustafa Suphi'nin devrettiği bayrak ellerimizde!

"Bu ilk zafer, nihai zafer değil henüz. (...) Biz başlangıcı yaptık. Ne kadar zamanda, ne zaman, hangi ulusun proleterleri bu eseri sonuna vardinler, bunun önemli yok. Önemli olan buzun kırılması, yolun açılmış ve gösterilmiş olmasıdır."

diyordu Lenin, Ekim Devrimi ezilen emekçi halklara umut olduğunda. Dünyayı derinden sarsan varlığıyla 72 gün süren 1871 Paris Komünü proletarya ve ezilen sınıfların hayali oluyordu. Yıllarca bu uğurda kan ve can bedeli savaşım veren ezilen sınıflar Rusya'da Ekim Devrimi ile yeni bir çağın başladığını haykırıyorlardı tüm dünyaya. Ekim Devrimi Avrupa'da ve tüm sömürge, yarı sömürge ülkelerde bir devrimci dalgalanma, kurtuluş isteği ve umudu yaratmış, doğum sancıları çeken komünist örgütlenmeleri canlandırmıştı.

Türkiye komünist hareketinin doğuşu da bu hareketli yıllarda doğrudan Ekim Devrimi'nin bağrından oluştu. Türkiye topraklarında ilk komünist gruplar, küçük örgütler olarak 1917'de ortaya çıkmaya başlamıştı.

1900'lü yılların başlarında ülkemizden işçi olarak Almanya'ya giden gençler Almanya'da devrim için Spartakistlere katılmış, Hamburg'da, Berlin'de barikatlarda, ellerinde silahlarla dövüşmüşler ve bir araya geleerek sosyalist çizgide yayınlanan **"Kurtuluş"** gazetesini çıkarmışlardır.

1919 ve 1920 senesinin başlarında İstanbul'da **Sosyalist Partisi** (Bu parti İngilizlerin elindeydi), **Beynelmilal İşçi İttifak Partisi** (Rum işçilerinden ibaretti) ve kurucuları arasında Ethem Nejat'ın da bulunduğu, daha sonra bunun içinden komünist bir örgütün doğduğu **İşçi ve Çiftçi Partisi** kurulmuştu. Bu partinin yayın organı da **"Aydınlık"**tı.

İstanbul örgütlenmelerinin yanı sıra,

Önların mücadeleleri ülkemiz topraklarında bir başlangıçtı. Büyük bir resimse devrim, onlar ilk fırça darbesini atanlardı, şimdi yarım kalan bu resmin sayısız usta ele ihtiyacı var. Biz geride kalanlar, önemli bir mirasa sahip olduğumuz için şanslıyız. Öyleyse üzerimize düşen görev belli, tarihimizden daha fazla öğrenmek, onlardan güç almak ve bu gücü devrim inancımızla büyötmek.

Anadolu'da da komünistlerin çalışmaları sonucunda çeşitli örgütler oluşturuldu. Eskişehir'de **"Yeni Dünya"**, Kırşehir'de de **"İşçi"** gazeteleri yayımlanmaya başlamıştı. Kısa bir zaman sonra **"Yeni Dünya"** gazetesinin Ankara'ya getirilmesiyle birlikte Eskişehir komünist grubunun Ankara komünist grubuyla birleşmesiyle **"Yeşil Ordu"** Partisi kuruldu. Bu örgütün merkezi yayın organı da **"Emek"** gazetesi olarak çıkmaya başladı. Yeşil Ordu TBMM tarafından muhalif olarak karşılandı. Kemalistler bu partiye karşı barışılmaz mücadeleye girdiler.

Yeşil Ordu'nun TBMM'de ömrü kısa da olsa bu zaman içinde birçok komünist grubu etrafında birleştirmeyi başarmıştı. Kemalistler o dönemde, halk arasında hızla yayılan komünizm ülküsünü engellemek, işçi sınıfını aldatmak, kendisinin "Sovyet dostu" olduğunu göstermek kabasıyla sahte bir "komünist partisi" kurdu. Parti kuruculuğunda, Yunus Nadi, Tevfik Rüşütü Aras gibi birtakım burjuva politikacılarından yararlandı. M. Kemal de bu partinin üyesi oldu. Ama bu parti daha ilk gününden gerçek yüzünü gösterdi. Bu balancı komünist partisinden ayrılmak için **14 Temmuz 1920'de "Türkiye Halk İştirakiyon Partisi"** kuruldu. **Türkiye Halk Komünist Partisi, Anadolu'daki 12 komünist örgütünün birliği ile oluşturuldu.** Halk Komünist Partisi kurulduktan hemen sonra, "işçilere, köylülere, askerlere, şehir halkına" bir çağrıda bulundu. Bu amaçla çıkarılan duyuruda, komünist partisinin programı, görevleri, amacı halka anlatılıyordu. **Ülkeyi işgal eden emperyalistlere, düşmanlarla işbirliği yapan hainlere karşı, "halife ordusuna", Aznavurculara karşı Türkiye halkının yiğit oğulları, kızları savaşa çağırılıyorlardı.** Parti, bir halk ordusu kurulmasını istiyor ve bu savaşta elde silah desteklemek gerektiğini söylüyordu.

Partinin kurulduğu gün, TKP'nin yalnızca Anadolu'da, aktif 500 üyesi vardı. Ankara'da, yalnızca silah fabrikalarında 85 üyeli bir örgütü, komitesi vardı. Beklemeye gerek yoktu. Artık Türkiye'de sosyalizmin tohumları serpmenin zamanı gelmişti. **Bu amaçla Sovyet devrimine katılan Türkiye komünistleri Türkiye'den ge-**

len delegeler; Mustafa Suphi'nin önderliğinde TKP'nin Kuruluş Kongresi'ni gerçekleştirmek için Bakü'ye geçti. Ve kongre **10 Eylül 1920'de** Bakü'de gerçekleştirildi. Bu kongreye 15 örgütten 75 delege katıldı.

Mustafa Suphi, kongre öncesinde I. Emperyalist Paylaşım Savaşı yılında cephede Rusya'ya esir düşen ve Ekim Devrimi'yle kurtulan Türkiye emekçiler arasında örgütlenme çalışması yaparak, işgale karşı Anadolu'daki direnişi büyötmek için Kızıl Ordu kurmaya çalışmaktaydı. Bunun sonucunda bir birlik oluşmuş ve çeşitli çatışmaları aşarak Kars'a ulaşmıştı.

Türkiye Komünist Partisi'nin I. Kongresi

"Türkiye işçilerinin ve köylülerinin I. Kongresi, dünya proletaryasına katıldıklarını, devrim için mücadele yolunda olduklarını göstermektedir. III. Enternasyonal'in çatısı altında yetişen Türkiye komünist örgütleri, bundan böyle halkın partisi oluyorlar. Komünist Partisi, devrim yolunda zafere ulaşmak için büyük fedakârlıklara hazır durumdadır. Bu yolda, üstüne düşen tarihsel görevi gururla yerine getirecektir."

TKP'nin I. Kongresi çok kritik bir dönemde toplanıyordu. Ülke savaş içindeydi. Her yanda işgalci emperyalist güçlere karşı kıran kırana bir savaş sürüyordu. Bu ortamda kongrenin sorumluluğu büyüktü. Parti, halkı uyandırmak, gericiliğe ve emperyalizme karşı savaşa yönelmek durumundaydı. Kendiliğinden oluşan hareketleri, emperyalizme karşı bilinçli ve örgütlü savaşa yönlendirmek gerekiyordu.

Mustafa Suphi, kongre açılış konuşmasında şöyle diyordu: "Türkiye Komünist Partisi'nin kuruluşu yalnız Türkiye için değil, bütün doğu halkları için önem taşıyor. Düşmana karşı zafer kazanmak için komünist hareketin safalarını birliği şarttır. Dünyanın bütün komünist hareketlerinin tek bir merkeze bağlanması zorunludur. Bizce bu merkez Rusya Komünist Partisidir.

TKP'nin yapması gereken ilk görev, memleketimizde komünizm ülküsünü işçi

sınıfı ve yoksul köylüler arasında hızla yaymaktır. Halkın kendi yazgısını kendisinin belirlemesi için gerekli durumu hazırlamak gerekiyor. Bugün nesnel durumun da gösterdiği, ilk yapılması gereken, emperyalistleri ve işgalci güçleri yurttan kovmaktır. Amacımız, halkı sömürerek onun sırtından geçinen hazır yivcileri yok etmektir."

Tarihsel öneme sahip TKP I. Kongresi, parti programını onayladı. Stratejik doğrultuyu ve taktiği çizdi. Türkiye'deki tüm komünist grupları tek partide birleştirdi. **Basın-Yayın Bürosu ve Dış Büro kurularak, Parti'nin genel başkanlığına Mustafa Suphi ve Genel Sekreterliğine Ethem Nejat getirildi.**

Böylece I. Kongre, Türkiye Komünist Partisi'ni düzenli bir örgüt olarak ortaya çıkardı. Partinin yönetici savaş organı Merkez Komitesi, bütün yetkileriyle çalışmaya başladı.

İşte bu tarihten itibaren de gelişen örgütülükler üzerinde baskı ve saldırı dönemi hız kazandı. Kuruluş Kongre'sinden dört ay sonra Mustafa Suphi ve 14 yoldaşı Kars'dan Trabzon'a geçtiğinde Ankara'daki gerici yönetimin hain pususuyla karşılaştılar. Trabzon yakınlarındaki bir iskeleden bindirildikleri takayla denize açıldılar. Mustafa Kemal'in emriyle arkalarından yetişen Yahya Kapitan'ın adamları 28 Ocak'ı 29'una bağlayan gece, Mustafa Suphi ve 14 yoldaşını süngü ve kurşunlarla katletti.

Mustafa Suphi ve yoldaşları bu topraklarda bir geleneğin başlatıcısı oldular. Onlar çetin koşullarda verdikleri mücadeleyle, gösterdikleri cüretle bugünün genç kuşaklarına örnek olmaktadır. Bugün devrimci hareketin üzerinde yükseldiği temel onların bıraktıkları mirastır.

Onların mücadeleleri ülkemiz topraklarında bir başlangıçtı. Büyük bir resimse devrim, onlar ilk fırça darbesini atanlardı, şimdi yarım kalan bu resmin sayısız usta ele ihtiyacı var. Biz geride kalanlar, önemli bir mirasa sahip olduğumuz için şanslıyız. Öyleyse üzerimize düşen görev belli, tarihimizden daha fazla öğrenmek, onlardan güç almak ve bu gücü devrim inancımızla büyötmek. *Kongre'nin, Lenin'e gönderdiği telgraf

Aşk ve Kavga

Buğulu namların ucunda genç ömürlerini kavgaya sunan savaşçılar; geride bıraktıkları sevgililerin ekşimsi nar kokularını da taşırlar

kütüklüklerinde Ve her zaman mavzerin kabzasındaki sevgililerin isimleri de olur çünkü; kavga aşkla doğar, Aşkla büyür! karanlık gecelere bir kibrit çakımı gibi düşen savaşçılar yanı başlarında ölümlü taşısalar da kızılca şerbetini bin kere içşeler de yine de yüreklerindeki sevdâ kandilinin fitilini söndürmezler ve her zaman secdegahları olur; bilim-felsefe-tarih ve sevgilileri Çünkü; inancın içindeki öz aşkın kendisidir! **Kandıra 2 Nolu F Tipi Hapishanesi'den tutsak bir Partizan**

Baş Sağlığı

Tarım işçileri onlar... Nasırlı elleri, yanık esmer yüzleriyle, kırık kül yığınına benzeyen topraktan bir lokma ekme almak içindir tüm uğraşları. Umud neredyse ekme oradadır onlar için. Ya da ekme neredyse umut orada. Kamyon kasalarında, traktörlerin üzerinde ya da şehirlerarası otobüslerle geçici ve daha çok zorunlu bir göç onların ki. Tabii ki ekmeğin olduğu yere...

Yol kenarlarındaki tarlalarda, bahçelerde gördüğümüz tarım işçileri... Birkaç ayığına evlerinden ayrılıp, para kazanmak için kendilerine geçici "ev"ler kurun mevsimlik işçiler... Göçebe hayatlar. Zor hayatların, zorlu koşulların "bizden uzak dünyaların" o siyah-beyaz resmi...

9 Ağustos günü yine düşmüşlerdi ekme yoluna. Memleketlerinde iş ve aş bulamadıkları için Adıyaman'dan Karadeniz'eydi yolculukları bu defa... Daha Karadeniz'e ulaşmadan **Sival-Kangal Karayolu** üzerinde son buldu 22 tarım işçisinin yaşamı.

Aralarında arkadaşımız **Ahmet Kurt**'un I1 akra-basının bulunduğu bu kazada yitirdiğimiz tarım işçilerinin yakınlarına başsağlığı diliyoruz.

Yeni Demokrat Gençlik

BÜROLAR

■ **KARTAL:** İSTASYON CAD. DÖRTLER APT. NO: 42 KARTAL-TELEFAX: (0216) 306 16 02
■ **ANKARA:** TÜNA CAD. ÇANAKÇI İŞHANI NO:11 KAT:3 DAİRE:32 ÇANKAYA TEL: (0312) 432 23 01 Cep: 0 535 562 33 72
■ **İZMİR:** 856 SOKAK, NO:48/203 KEMERALTI KONAĞI TEL: (0232) 446 78 07 Cep: 0 537 461 79 64
■ **MALATYA:** DABAKHANE MAHALLESİ, BOZTEPE CAD. BARBACAN İŞHANI NO: 9 KAT:1/16 TEL: (0422) 325 78 13 Cep: 0 538 492 86 56
■ **ERZİNCAN:** ORDU CAD. ORDU İŞHANI KAT:3 TEL: (0 446) 223 67 18 CEP: 0 536 697 94 19
■ **BURSA:** SELÇUK HATUN MAH. ÖNLÜ CAD. SÖMÜRGE SAĞIRAY KAT: 2 NO: 185 HEYKEL TEL: (0224) 224 09 98 Cep: 0 536 613 81 98
■ **MERSİN:** SİLİFKE CAD. CAVDAROĞLU İŞHANI KAT: 3 NO: 118 MERSİN
■ **AVRUPA MERKEZ BÜROSU:** WESELER STR 93 47169 DUISBURG-ALMANYA TEL: 0049 203 40 60 958 FAXS: 0049 203 40 60 959

BANKA HESAP NUMARALARI
Selma Şahin
Euro Hesabı
Ziraat Bankası İstanbul/Aksaray Şubesi
Euro Hesabı: 0751 0067 5731 0000 009
TL Hesabı: 48209849-5002

BİR GARİP EĞİTİM SİSTEMİ

Yaklaşık olarak 205 bin öğretmenin adayının girdiği KPSS sonucunda bu Ağustos ayında yapılan öğretmen alımı 20 bindir. Okullarda binlerce öğretmene ihtiyaç varken boşta kalan öğretmen sayısı 185 bin.

Eğitim sisteminin çöküntüye uğradığı son yıllarda, eğitim üzerinde uygulanan politikalar öğrenci gençliği artık canından bezdirmekte ve öğrenci gençliğin ciddi tepkisini almaya başlamaktadır. Öğrenci gençlik üzerinde uygulanan eğitim politikalarından bir tanesi de, her eğitim döneminin bitirdikten sonra öğrenci gençliğin karşısına konulan sınavlardır. Eskiden sadece üniversiteye girişlerde uygulanan bu sınavlar artık neredeyse ilkökula girişlerde bile uygulanmaya başlanacaktır. Emperyalizme uşaklıkta hizmetlerini gittikçe arttıran ve ilişkilerini daha da sıklaştıran ülkemiz hakim sınıfları, bu hizmetlerinin bir ürünü olarak emperyalist patentli politikaları ülkemiz emekçi halkı üzerinde uygulamak için daha bir gayret sarf etmektedir.

Bologna süreci ile hız kazanan eğitim üzerindeki emperyalist planların ülkemizdeki uyarlamalarına baktığımız zaman karşımıza ilk olarak ilköğretim kurumlarını bitirdikten sonra ortaöğretim kurumlarında, “kaliteli” bir eğitim almak için öğrencileri girmek zorunda bıraktıkları **Ortaöğretim Kurumlarına Giriş Sınavı (OKS)** çıkmaktadır. Bu sınavla amaçlanan sözde öğrencilerin daha iyi bir eğitim almalarını sağlamaktır. Neden? Çünkü devlet okulları artık kaliteli eğitim vermeyecektir. Çünkü emperyalist politikalarda, her türlü hizmette özel sektörle devleti karşı karşıya getirmeme amacı güdülmekte ve böylesi durumlarda özel sektöre yer açılmaktadır. **Yani bunların ülkemizde karşılığın eğitimin özelleştirilmesi çabasıdır.**

Tabii iş sadece ortaöğretim kurumlarına girmekle bitmiyor. Ortaöğretim kurumlarına girdikten sonra bu eğitim kurumundan mezun olabilmek için her sene önümüzde konulan **seviye tespit sınavları** bulunmaktadır. Ortaöğretim süresinin dört yıla çıkartılması ile beraber artık dört yıl okumak zo-

runda (!) kalacak olan öğrenciler, gördükleri derslerin sınavlarından sonra bir de her sene sonunda iyi bir puan almak zorunda oldukları seviye belirleme sınavları beklemektedir. **Böylelikle öğrencilerin dört yıl boyunca sınav baskısı altında tutulması ve kendilerini sosyal hayatın dışına itmesi amaçlamaktadır.** Çünkü bu sınavlardaki başarısızlık, meslek sahibi olabilmek için gitmek zorunda olduğu üniversite hayallerini de engelleyecektir ve böylece öğrenci ortadaki başarısızlığın kendine mi ait olduğu yoksa sistemin kendi başarısızlığı mı olduğunu anlayamadan gelecek umutlarından vazgeçmek zorunda kalacaktır.

Ortaöğretim kurumlarında bu sınavları verdikten sonra bir de bu sınavların en can alıcısı karşımıza çıkmakta: **Öğrenci Seçme Sınavı (ÖSS).** Zaten bu sınavdaki herhangi bir olumsuzluk geleceğimizi etkilemekte ve hayatımızı istediğimizin aksine bir yöne çevirebilmektedir.

Tabii iş sadece ÖSS ile de sınırlı kalmıyor. Üniversiteyi bitirdikten sonra bir meslek sahibi olabilmek için de girmemiz gereken bir sınav var: **Kamu Personeli Seçme Sınavı (KPSS).** Yani bunca sene aldığımız eğitim yeterli olarak görülüyor ve engelli bir yarışa benzeyen sınav maratonlarından geçme-

mi z e rağmen, sistem kendisinin yaptığı ta ilköğretim döneminden başlayan sınavlara güvenemeyerek bir sınav daha yapmakta ve mesleki yeterlilik için uygun olup olmadığımızı bir daha ne yazık ki mesleki yeterlilikleri ölçmeye hiç de uygun olmayan sınav sorularıyla ölçmeye çalışmaktadır.

Hayat biter sınav bitmez!

Diyelim ki eğitim fakültesini bitirdiniz. Sınav hayatınız KPSS ile bitmiyor. Belki de daha yeni başlıyor. Artık önünüzde stajyerlik dönemi var ve bu stajyerlik döneminin bitmesi için tekrar sınavla girmeniz gerekiyor ki

bu unvanınızdan kurtulabilin. Yoksa her an işten atılma tehlikesi ile karşı karşıya kalabilirsiniz. Bundan sonraki süreçlerde “**uzman öğretmenlik sınavları**”, “**baş öğretmenlik sınavları**” karşımıza konulmaktadır. Tabii bir de bu sınavları başarıyla geçtiğimizde maaşlarımızda bir artış söz konusu! Yani kısacası hayatın her anında karşımıza bir sınav konulmaktadır.

Evet, bu sınavlar eğitim üzerinde uygulanan emperyalist politikaların sadece bir parçasını oluşturmaktadır. Bu sınavlar emekçi halk gençliğinin eğitim hakkının ellerinden alınması için uygulanan ve bundan büyük bir rant elde edilen bir sektör durumuna gelmiştir.

Egemenlerin içinde buldukları bataklıktan çıkmak için uyguladıkları çözüm reçeteleri emekçi halk için yeni bir sefalet, yeni bir yıkım demektir. Eğitim sisteminde yaşanan tıkanıklığı gidermek için uyguladıkları emperyalist patentli politikalarından kaynaklı öğrenci gençliğin kaderleri ellerinden alınmaktadır.

Bununla birlikte çözüm olarak ortaya koydukları bu uygulamalar, yeni

landırılmamıştır.

Yaklaşık olarak 205 bin öğretmen adayının girdiği KPSS sonucunda bu Ağustos ayında yapılan öğretmen alımı 20 bindir. Okullarda binlerce öğretmene ihtiyaç varken boşta kalan öğretmen sayısı 185 bin. **İşte eğitim sisteminde yaşanan tıkanıklığa çözüm olması için uygulanan sınav sonucunda ortaya çıkan tablo. 185 bin diplomalı işsiz.**

MEB öğretmen atamalarında sözünü tuttu mu?

Milli Eğitim Bakanlığının bu sene başında yaptığı açıklamaya göre alınması hedeflenen 40 bin öğretmen var. Bunların 20 bini kadrolu 20 bini sözleşmeli. Bu açıklama 2007 Şubat atamalarından sonra yapılmakta ve ardından 2007 Ağustos atamalarının kontenjanları açıklandığında 10 bini kadrolu, 10 bini sözleşmeli olmak üzere 20 bin öğretmen ataması yapılacağı açıklanmaktadır. Tabii arkadaşları, ülkeyi pazarlamakla sorumlu olan Maliye Bakanı **Kemal Unakıtan** olan Milli Eğitim Bakanı **Hüseyin Çelik** utanmaz bir şekilde atamalar sırasında yaptığı açıklamada hükümetin bu sene öğretmen adaylarına verdikleri sözü tuttuklarını, 10 bini 2007 Şubat'ında, 20 bini 2007 Ağustos'unda, 10 bini de okullar açıldıktan sonra oluşacak açığa göre ihtiyaç üzerine yapılacak atamalarla beraber 40 bin öğretmen atama sözünü yerine getirdiklerini söylemektedir.

Halbuki öğretmen atamalarına bir göz attığımızda en çok alımın sözleşmeli öğretmenlerde olduğunu görüyoruz. Sözleşmeli öğretmenlere ayrılan yerler genelde ülkenin en ücra yerleri yani geleneksel deyimle kuş uçmaz kervan geçmez yerler. Böyle bir durumda bu yerlerin tercih edilme olasılıkları giderek düşmekte ve tercih dışı bu yerlere yapılan atamalarda da bu yerlerde görev yapılmamakta ve dolayısıyla bu yerlerde halen öğretmen açığı bulunmaktadır. Ve böylece bakanlık buraya yeniden atama yapmamakta ve buradaki kadroyu ilk atama için dolmuş göstererek belirlediği kontenjanın dışına çıkmamaktadır. Daha sonra gerçekleştirilecek atamalarda, ilk atamalarda boş kalan kontenjanlar doldurulmaya çalışılmaktadır. Ve son yapılan atamalarda gösterilen kontenjan sayısı bir önceki atamada açık kalan yerlerdir. Yani bakanlığın ikinci atama için belirlediği 10 bin kadro bir önceki atama döneminden kalmadır. Böylece bakanlığın söz verdiği 20 bin atama gerçeği yansıtmamakta, yapılan atamalar 20 binin çok çok altına düşmektedir. **Böylelikle buralarda oluşturulan açıkların takviyesi de ücretli öğretmenlerle yapılmakta ve sömürünün dozağı gittikçe artmaktadır.** →

Tartüf-59: Yoksa tannya inanmıyor musunuz kardeşim?

Tartüf: Tannya inanmak her zaman için insanmamaktan daha kârlıdır. Eğer tanrı varsa ve sen ona inanmıyorsan, doğrucu ceheennemini boylarsın. Ama eğer tanrı da, cehennem de yoksa ve sen var diyorsan, bu yüzden başına kötü hiçbir şey gelmez.

Tartüf-59: Siz, kardeş kendisi için neye inanmanın kârlı, neye inanmanın kârsız olacağına karar vererek ebedi huzura ermiş bir filozofsunuz. Hem de büyük bir filozof...

Bu konuşmalardan anlaşılacağı üzere Tartüfün tannya olan inancı bile muallaktadır ve üstelik inanç meselesini de kâr-zarar, çıkar hesaplamaları üzerinden yapmaktadır. **N. Hikmet bütün bunları açığa dökerken politik bir söylemi vardır. Özelde, içinde yaşadığı dönemin iktidarına; genelde ise demokrasi, özgürlük söylemlerine, papa-kral ilişkisine göndermelerde bulunmuştur.** Mesela Dorina ile Tartüf-59'un bir konuşmasında şu diyaloglar geçer ki bu da dönemin iktidarının Amerika ile olan ilişkisine gönderme bulunur:

Tartüf-59: Peki, Amerika'nın malı kaçmaz naylon çorap versen sana?

Dorina: Ne yapmaz çorap?

Tartüf-59: Ah, öyle ya... Dilim sürçtü. Nazım yine iktidarın Marksizm'e ya da komünistlere olan bakışını sorgulamak adına Orgon'a, kızını tembihlemesini söyleyen Tartüf-

59'u şöyle konuşturur:

Tartüf-59: O zaman ona "kızım sen nihilistin" deyin. Ya da "kızıl tehlikenin masasının sen! Tüm dünyada komünizmi silah zoruyla yaymak istiyorsun" deyin.

Orgon: Bütün bunlardan bir şey anlamaz.

Tartüf-59: Anlaması gerekmez ki... Bütün bunların dışında N. Hikmet, Moliere'den farklı olarak Moliere'in yaptığı gibi kralı kurtarıcı gibi göstermek, olumlama karar vererek ebedi huzura ermiş bir filozofsunuz.

Tartüf-59: Fransa kralı 16. Lui beysiz, eşeğin tekidir der Dorina'ya ve şöyle devam eder: Evet, sizin 16. Lui haşmetmeçiplan benim kunduramın tabanı değerinde bile değildir.

Dorina: Ya kraliçe anamaz? Tartüf-59: Sizin iyi yürekli, dünya tatlısı kraliçe ananız, ahi gitmiş, vahı kalmış orospunun tekidir. Anladın mı?

Yine metinde doğrudan papa da eleştirilir. *Damis: Margarita, uzaktan olsun Papayı bir kez görmezsen seninle evlenmem diye tutturdu.*

Tartüf-59: Papayı görüp de ne olacak? Tartüfün kopyası, ikiz kardeşi de diyebilirsın. Evvelsi gün televizyonda "bikini" reklamlarından hemen sonra bir "Ofkampani" yayınından çıktı.

Tartüf-59'da Moliere'in metninden farklı olarak söylenebilecek şeylerden biri de merak unsurudur. Moliere'de okuyucu daha meraklı, heyecanlı bir meraklı içerisine girer. Ama Tartüf-59'da merak daha

farklı bir hal alır. Ne olacağına dair bir merakın ötesinde olacaklarını nasıl, hangi yolla gelişeceğine dair bir bekleyişe neden olan bir merak vardır. Çünkü ilk sahneden itibaren Tartüfün, Orgon'a neler yapacağı, onu nasıl etkisi altına alacağı çok açıkça verilmiştir. İlk sahnede pederin ve Tartüfün konuşmasından bunlar rahatlıkla anlaşılabilir.

Yine Tartüf-59'da Moliere'in metninden farklı olarak oyun kişileri dikkat çekmektedir. Oyun kişileri N. Hikmet'in elinde farklılaşmıştır. Orgon her iki metinde de safça çizilmiştir. Saf olmakla beraber, feodal, ataerkil, hiyerarşik bir yapıya da sahip bir ailenin babası konumundaki Orgon pohpohlanmaktan da oldukça hoşlanmaktadır. İşte Tartüf-59'un, Orgon'u bu yönde etkileme çabası sürekli karşılaşılan bir durumdur, N. Hikmet'in metninde Tartüf-59'un insanların egolarını destekleyen bir söylemi vardır. Öyle ki Tartüf-59 ile Orgon arasında kalplaşmış bir diyalog vardır. Orgon sürekli Tartüf-59 tarafından pohpohlandığında:

Orgon: Yok canım?

Tartüf-59: Vallahi billahi.

Orgon: Abartıyorsun.

Tartüf-59: Hiç de değil.

Der ve Orgon her seferinde ikna olur ki zaten buna hazırdır da. Ama Moliere'in metninde ise Orgon'un daha feodal, daha ataerkil bir tavrı vardır. Ama Tartüf-59'da Orgon bu yönünden biraz daha sıyrılmış ve her şeyi Tartüf-59'un ellerine en başından itibaren bırak-

mıştır. Yine evin kadınları da daha pasifize edilmiş, hatta alkışlatılmıştır. Elmira, Moliere'in metninde evini, ailesini çekip çevirmeye çalışan, bir şekilde yuvasına sahip çıkıp ailesi için Tartüf'e kumpas kurabilen, Tartüf'e karşı uyanık olabilen bir kadinken, Tartüf-59'da daha "kendi halinde", kendisinin bakımı ve süsü ile ilgilenen bir kadın haline gelmiş. Öyle ki Tartüf-59'da Elmira bir ruj ile bile kandırılabilir niteliktedir. Ailenin kadınlarından gelenekçi, feodal Madam Pernell bile Tartüf-59'un perma oyununa gelmiştir. **Dorina'nın oyunda kurtarıcı rolü üstlenmesi işe daha çok Dorina'nın sınıfından, işçilerinden ötürüdür.**

Yine ortak olan şeylerden biri de her iki metinde de oyun sonunda Tartüfler bir biçimde yok edilir. Özellikle N. Hikmet, Tartüflerin yok olacağına dair ümidini yitirmez. Oyun sonunda:

Tartüf: Çok iyimser bir kızsın anlaşılın.

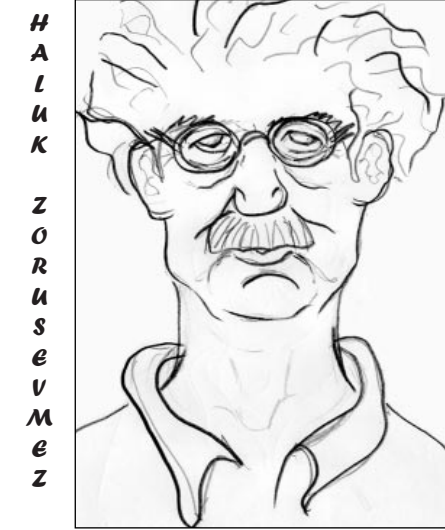
Tartüf-59: Bizi temizleyebileceğini mi sanıyorsun?

Dorina: Sanmıyorum... Eminim... Sizin gibi bile yıkanıp temizlenebilirler... Eninde sonunda siz de insansınız...

Anlaşılan o ki, Nazım da Dorina da çok iyimserler. Ne yazık ki bu metinler günümüzde hâla somutta karşılığını bulabiliyorlar ve Tartüfler her geçen gün çoğalıyor...⁸

İstanbul Üniversitesi'nden bir YDG'li

TEMBELLİK HAKKI ÜZERİNE

Merhaba sevgili YDG okurları. YDG'nin yeni bir süreci tartışmaya başladığı bu dönemde dergimiz editörlerinin getirdiği ısrarlı teklifler sonucu ben de yazar kadrosuna katılmaya karar verdim. Güncel gelişmeleri naçizane engin bilgimle yorumlayarak siz gençlere örnek olma, yol gösterme çabasında olacağım. Bu ilk tanışma yazımda da daha çok içe dönük bir meseleyi kurdalamaya karar verdim.

Efendim malumunuz, gündemde oldukça sıcak ve ülkemiz açısından stratejik konular var bu günlerde. **Risotto tartışması** ve **Risotto'nun içine içki konulur mu yoksa konulmaz mı polemik** bunların başında geliyor. Yine yakın arkadaşım olan **Hallaçoğlu'nun**, bu çok değerli Türk büyüğünün etnik kökenler üzerine yaptığı ciddi bilimsel analizler ve aldığı hak-sız eleştiriler de cabası. Eh müstakbel cumhur-

başkanımızın eşinin başındaki örtü üzerinde oluşan durumu da bunlara ekleyebiliriz. Türkiye'nin Paris Hilton'u Tuğba Özyay mı yoksa Helin Aşvar mı tartışmasının da alevlendiğini düşünürsek aslında konuşulması gereken konuların ne kadar fazla olduğu da anlaşılacaktır.

Ancak tüm bunlara rağmen Süper Ligin tam gaz başlamış olmasına, ilk hafta Trabzon maçında çıkan olaylara, Galatasaray'ın yılın hikayesine dönen forvet transferine de atıfta bulunmak istiyorum. Şimdi sabırsız genç arkadaşlarım, bu kadar güncel konu varken "tembellik hakkı da nereden çıktı?" diyeceklerdir. Efendim, dergide yazmaya başlamış olmam vesilesiyle ve ufak tefek borçlarımı kapatmak maksadıyla talep ettiğim küçük miktardaki avans, editörlerimce reddedildi. **Yok, biz gönüllülüğü esas almışız da, yok zaten derginin basım masraflarının karşılama zorlanıyormuşuz da vb vb.** Bana ne efendim? Ben profesyonel bir yazarım. İsterseniz çooook büyük gazetelerde yazabilirim ama malum Emin Çölaşan Bey gibi düşüncelerimden taviz vermediğim için bu medya tekelleriyle anlaşmakta zorlanıyorum. Neyse efendim, yani ben de editörleri protesto ederek güncel konulardaki engin bilgilerimi sakladım bu ay.

Dergide bana ayrılan kısmın önemli bir bölümünü geçmişim. Bu nedenle artık yavaş yavaş gerçek konumuz olan tembellik hakkına

değnemekte fayda var. Efendim, insanoglu yaratıldığından bu yana, Adem babamızla Havva anamızı saymazsak hayata tutunabilmek için çalışmak zorunda kalmıştır. Yüzyıllardır süren bu yorucu koşuşturmacada ilk dönemler vahşi ve yabanıl hayvanların midelerini dolduran ademoğulları, daha sonrasında hayatın asla değişmez bir kuralı olan zengin-fakir ayrımından kaynaklı yaşamına devam edebilmek için çalışmak zorunda kalmıştır. Özellikle genç olmak, çalışmakla, daha fazla yorulmakla eş değer tulumuştur. Gençlik insanlarımızın bedenleri ve zihinleri bu yorucu hayat temposu içerisinde yıpranmakta, gençlikleri zayı olmaktadır. İşte ben buna bir dur demekten yanayım. Bu nedenle her insanın tembellik hakkının olduğunu savunuyorum.

Bazıları, düzen ve disiplin adı altında yok şu saatte yatmak lazım, yok bu saatte kalkmak lazım, yok hayatı boşa geçirmemek lazım gibi nasihatlerde bulunuyorlar. Yani bu gibi yaşayan insanlar da olacak, eninde sonunda benim gibi tembellik edenler de. Fani dünya işte hepimiz öleceğiz. **O halde neden gençlik bedenlerimize işkence edelim ki?**

Benim bu tezimi herkesin kabul etmesini beklemiyorum elbette. Her insan hemen doğruyu bulamaz ne de olsa. Ancak birçoğumuzun zaten tembellik hakkını sonuna kadar kullanmaya çalıştığı aşikardır. Efendim bizler de

genç olduk, o nedenle bilirim ben o dönemleri. Herkes birbirini "niye öğlene kadar yatıyorsun?", "çok tembelsin!", "daha yazını yazmadın mı?", "gazete dağıtımına niye gelmedin?" gibi bilindik cümlelerle eleştirir ama bu eleştirileri yapanlar da diğerleri gibi tembellik hakkını kullanırlar. Eh benim bu tezime göre zaten düzensiz ve disiplinsiz yaşayanların sayısı diğerlerine göre daha fazla. Yani değerli genç arkadaşlarımız **tembellik yapanlar çoğunlukta olduğuna göre niye açık açık savunmayalım ki düşüncelerimizi?** Sanırım biraz utangaçlıktan, biraz da terslenme kaygısından. Engin yaşam deneyimime dayanarak Galileo Galilei gibi doğruları engizisyon tehdidinde rağmen haykırarak gerektğini savunurum ben. Tembellik hakkı da böyle bir doğrudur işte.

Bana ayrılan köşeyi aşmamak için söylediklerimi toplanmaya çalışayım. Efendim ben devrimci faaliyet de dahil tüm yaşamda tam serbestlikten yanayım. Yani herkesin keyfi gelmedikçe gazete dağıtılmasını, yine herkesin keyfi gelmedikçe yazı konusuna kimse sıkıştırılmaması, gerekirse dergimizin basımı ertelen-sin. Hayatta daha önemli ne var ki? Bu kısacık köşede tüm savunduklarımızı aktarmamanın hüznüyle bütün genç arkadaşlarımızı güzellikle buluyorum. Tembellik erdemdir diyerek yazı bitiriyorum. Bir dahaki ay görüşmek üzere.⁸

ÖZGÜR OKUL

Liseli YDG'nin kurumsallaşma meselesi

Uzun süredir tartıştığımız YDG toplantıları konusunda belirli bir hemfikirliğe varmış olmamıza karşın YDG toplantılarının birimlerde alınması sorunu halen gündemimizdeki yerini korumaktadır. Alanlarımızda aldığımız merkezi YDG toplantılarının yanı sıra yerelerde, birimlerde de YDG toplantısı almamız bizim açımızdan can alıcı öneme sahiptir.

YDG bir demokratik kitle örgütüdür ve kitle örgütlerinde birim inisiyatifini esastır. Ancak burada vurgulanması gereken konu birim toplantılarının da alanlarımızda aldığımız merkezi toplantılara kadar önemli olduğu gerçeğidir. Örneğin herhangi bir ilde alınan merkezi YDG toplantısı kadar o ilde çalışma yürüten liselilerin de liseli YDG toplantısı almaları merkezi toplantılara kadar önem arz etmektedir. **Eğer kitle örgütlerinde önemli olan kitle inisiyatifinin açığa çıkması ve birim çalışmalarını ise birimler içerisinde de demokratik yöntemli toplantılar alınması ve alanda uygulanacak politikaların bu toplantılarla belirlenmesi önemlidir.**

Bizler liseli gençler olarak günümüzün önemli bir kısmını okuduğumuz okullarda geçirmekte, okullarımızda her gün yüzlerce sorunla karşılaşmakta, adı her sene değişmekte olan sınavlara girmeye mecbur bırakılmaktayız. Bunlar bizi halk gençliğinin diğer katman ve tabakalarından ayıran temel özellikleri oluşturmaktadır. Halk gençliği ile ortak yaşadığımız sorunların yanı sıra tıpkı halk gençliğinin diğer kesimleri gibi bizim de yaşam şartları gereği yaşadığımız özgül sorunlarımız bulunmaktadır. Bu sorun-

lardan kaynaklıdır ki liseli gençlik ayrı bir alan, ayrı bir birim olarak örgütlenmek zorundadır. Bizler liseli gençler olarak kendi özgül sorunlarımızı tartışmak, bunlara çözüm yolları bulmak ve alanımızda uygulayacağımız politikaları belirlemek için ayrı toplantılar olarak pratikliğimize yön verebilmeliyiz.

Alacağımız birim toplantılarının esas amacı alanımızda uygulayacağımız politikaların belirlenmesi, tartışılması, bu politikaların hayata geçirilmesi için gerekli mekanizmaların yaratılması olmalıdır. Bunun yanı sıra alınan toplantılarda merkezi YDG toplantılarında tartışılan konuların, alınan kararların, yapılan iş bölümlerinin, ortaya çıkan deneyimlerin karşılıklı aktırılması meseleleri tartışılmalıdır.

Merkezi toplantılar ile birim toplantıları arasındaki bağın sıkı tutulması can alıcı bir öneme sahiptir. Gerek tek bir örgüt gibi davranabilme konusunda gerekse de birim toplantılarının merkezi toplantıları, merkezi toplantıların da birim toplantılarını denetleyebilmesi açısından bu baği geliştirmek önemlidir.

Bugüne kadar YDG toplantılarının nasıl ele alınması gerektiği üzerinde birçok kez durduk. **Burada esasta vurgulanması gereken mesele bu kavrayışın birim toplantılarının alınması ile beraber derinleştirilmesi gerektiği ve örgütün bir bütün koordinasyon sorunu yaşamaması için gerekli önlemlerin alınmasının zorunluluğudur.** Bunun en önemli yolu merkezi toplantılar ve birim toplantıları arasındaki bağın sıkı tutulmasıdır.

Bugün Bologna süreci ile beraber ge-

rek liseli gençliğe gerekse de halkın tamamına boyutlu saldırılar gerçekleştirilmektedir. Bu saldırılar karşısında liseli gençlik cephesinden cevap olmak istiyorsak ileri kitlenin kendini ifade edebileceği, kendi sorunlarına demokratik tartışmalarla çözümler arayacağı bir kitle örgütü oluşturmalıyız. **Bunun en önemli ayağını bulduğumuz alanlarda liseli YDG'nin kurumsallaşması meselesi oluşturmalıdır.** Unutmamamız gerekmektedir ki YDG'nin kurumsallaşması meselesinden bahsederken soyut, tepeden inme bir kurumsallaşmadan değil birimlerden, çevreden merkeze bir kurumsallaşma olduğundan bahsetmekteyiz. Yani YDG'nin kurumsallaşması meselesi birimlerin kurumsallaşması ile beraber çözülecek bir olgudur. Biz liseli YDG'liler olarak liseli YDG toplantılarını almaya başlayarak kurumsallaşma meselesinde ilk adımı atmalıyız.

Ayrıca bu süreç içerisinde değişik komisyonlar oluşturarak hem alınacak YDG toplantılarını ve YDG çalışmalarını zenginleştiririz, hem de kurumsallaşma meselesini hızlandırabiliriz. Örneğin Bologna süreciyle ilgili çalışmalarımızda birçok yasa ve yasa tasarısını incelememiz gerekmektedir. Herkesin aynı anda bütün yasa ve yasa tasarılarını incelemesi mümkün olmayacaktır. Bunun yerine liseli YDG toplantısında seçilecek birkaç komisyon bu araştırmaları yapabilir ve gerek özel gündemli YDG toplantılarında gerekse de alınacak seminerlerde araştırma sonuçlarını sunabilirler. Böylece hem Bologna süreci ile ilgili somut ajitasyon, propaganda materyalleri elde edilebilir hem de be-

lirli bir uzmanlaşmadan sonra eğitim komisyonu oluşturulabilir. Bu tür önerilerin alanların somut şartlarına uyup uymayacağı tartışılmalı ve zengin önerilerle hem YDG toplantılarının ve seminerlerin hem de kurumsallaşma tartışmalarının geliştirilmesi sağlanmalıdır.

Bizler liseli YDG'liler olarak bulduğumuz alanlarda YDG ile ilgili yürütülen tartışmalara katılmamız. Özellikle okulların açılmaya başladığı bu süreçte liseli gençlik olarak YDG çalışmalarına hız vermeli, okulların açılması ile beraber liseli YDG toplantılarını almaya başlamalıyız. Bu toplantılarda önümüzdeki dönem yürüteceğimiz çalışmaların içeriği, kitle örgütleri ile ve diğer devrimci gençlik örgütleri ile olan ilişkimiz ve YDG'nin niteliği ile ilgili tartışmalar gibi bir çok konuyu toplantı konusu yapmamız gerekmektedir.

Elbette ki okulların açıldığı şu dönemde bunları yapmak zor olacaktır ancak haftada bir gün bir araya gelmek, bu toplantılara hazırlıklı katılmak, plan program oluşturmak ve bu planları hayata geçirecek değişik mekanizmalar yaratmamız gerekmektedir. Aksi takdirde Bologna süreci ile başlayan ve boyutlanan saldırı dalgasına karşı liseli gençlik cephesinden yanıt olmaktan çok uzaktaki kalacaktır.

Ayrıca YDG toplantılarını mümkün olduğunca kitlelerin içerisinde okul bahçelerinde, kantinlerde, dersliklerde yani kitlelerin yaşam alanı içerisinde yapmaya özen göstermeliyiz. YDG toplantılarını mevcut politikalarımız ile birleştirerek en geniş kitleye hitap edecek geniş çağrılarla gerçekleştirmemiz gerekmektedir.✂

Hak verilmez alınır, zafer sokakta kazanılır

Grev ve toplu sözleşme görüşmelerini protesto amacıyla katılmayan KESK, Şubeler Platformu, İstanbul, Ankara, Adana, İzmir ve Malatya'da yaptığı eylemlerinin bir ayağını da **24 Ağustos'ta** Mersin'de gerçekleştirdi. KESK binasının önünden yürüyüşe geçen emekçiler, yürüyüşü belediye binasının önünde basın açıklamasıyla sonlandırdı. Eyleme birçok kurum da destek verdi.

Toplu görüşme masasının iflas ettiği ni ifade eden KESK, "Toplu sözleşme ve

grev hakkını tanımayan, en temel sendik hakların kullanılmasının önünde engel oluşturan, son sözü daima Bakanlar Kurulu'na bırakan bir 'Toplu pazarlık' sistemi bizim için kabul edilemez" diyen emekçiler, TİS ve grev hakkının önündeki tek engelin siyasi irade olduğunu belirtti.

Emekçiler faiz ödemelerine bütçenin yarısı kadar kaynak ayıran, ülke zenginliklerini özelleştirerek yağmalamaya çalışan siyasi iradenin kamu emekçileriyle eşit koşullarda toplu sözleşme yapmaya

cesaretinin olmadığını ifade etti. "İn-sanca yaşayacak bir ücret, iş güvenceli ve kadrolu bir istihdam taleplerimizi kazanana kadar mücadele edeceğiz" diyerek açıklama sona erdi.

Eylemde "Hak verilmez alınır, zafer sokakta kazanılır", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz", "Sadaka değil, toplu sözleşme", "Devlet güdümli sendikaya hayır" sloganları atıldı.✂

Mersin YDG

İSTANBUL YDG Toplantı deneyimlerinden

Uzun zamandan beri dergimiz sayfalarında YDG'nin niteliği ve YDG anlayışımızı sorgulayan birçok yazı yayımlandı. Bu yazıların dışında örgütümüzün demokratik bir işleyiş kazanması yolunda atılan en somut adımlardan biri olarak çeşitli alanlarımızda yapılan YDG toplantılarının değerlendirme yazıları da dergimiz sayfalarında yer aldı. İstanbul YDG olarak biz de yaklaşık üç aydır düzenli olarak YDG toplantıları yapmaktayız. Bu toplantıların değerlendirilmesini sizlerle paylaşmaya ve deneyimlerimizi aktarmaya çalışacağız.

İstanbul YDG olarak ilk toplantımızı küçük bir grupla açık bir alanda gerçekleştirdik. Bu toplantıya katılımın az olmasının birçok nedeni vardı. Bu nedenler hem bizden hem de İstanbul'un somut koşullarından kaynaklanmaktaydı. İstanbul'un geniş bir alan olması, toplantıya davet edilen bileşenin toplantıya az bir süre kala haberdar edilmesi, bileşene uygun ortak gün ve saatin belirlenmesinde yaşanan zorluklar bunların başında gelmekteydi. Bu eksikliklere rağmen ilk toplantımız diğer toplantıların önünü açması açısından çok önemli bir yerde durmaktaydı. Bu sorunlarla birlikte düzenli olara haftalık toplantılarımızı yapmaya başladık.

Merkezi toplantıları yapmaya başladıkdan sonra toplantıların yönetilmesi ve idaresiyle ilgili olarak bir biçim oluşturulma meselesi gündeme geldi. **Bu sorunu divan oluşturma ve her toplantıdan önce bu divan seçimini yeniden yapma yoluyla çözdük.** Daha sonraki toplantılarda bu konuyu daha derinlemesine inceledik. Divanın görev ve yetkilerini tartışarak toplantının bütününden seçilen divanın sorumluluğu olduğunu kararlaştırdık. Ayrıca toplantıda yapılan gündem önerileri de belirlenen divan üzerinden kararlaştırılacaktır. Seçilen arkadaş toplantı genelindeki söz sırası ve süresinden sorumlu olarak görevlendirilmiştir

Yerel toplantılar ve delegeler

Kısa bir süre sonra bazı semt ve mahalleler-

de de düzenli olarak YDG toplantıları yapılmaya başlandı. Bu toplantılarla birlikte İstanbul YDG olarak ilk yapmaya başladığımız toplantılar daha merkezi bir nitelik kazanmaya başladı. Çünkü yerel toplantılar daha çok İstanbul merkezi toplantılarda alınan kararların yerel koşullara uygulanması ve geliştirilmesi şeklinde bir gelişim izlemekteydi. Ayrıca yerel toplantıların yapılmasıyla birlikte İstanbul merkezi toplantılarında yereldeki YDG inisiyatifinin temsil sorunu da ortaya çıkmaya başladı. Bu sorun karşısında yerelerde ve bazı alanlarda faaliyet yürüten arkadaşların (üniversite...) toplantılarda seçim yoluyla merkezi toplantılarda alanı temsil etmesi şeklinde bir çözüm yolu geliştirildi. Bu arkadaşlar merkezi İstanbul toplantılarında alanlarının delegeleri olarak, karar alma sürecinde alanların temsil ederek alanın düşüncesi ve onayının alınmasını sağlamaktaydı. Bununla birlikte alandaki arkadaşlara toplantıları ve alınan kararları iletmekle sorumluydu. Kısa süre içinde bu yeni işleyiş oturmasıyla yerel toplantılarla merkezi toplantılar arasındaki ilişki daha da netleşti. **Merkezi toplantılar İstanbul YDG faaliyetinin genel politikalarını belirlediği, belirlenen politikalar üzerinde daha derinlemesine çalışmalar yapıldığı, genel araçların belirlendiği bir platform haline alma-**

ya başladı. Katılan delegeler yoluyla bu tartışmalar ve genel araçlar yerellerdeki toplantıların gündemine taşındı. Yerel toplantıların gündeminde tartışılan konular ve pratikler yine delegeler yoluyla merkezi toplantılara taşınarak deneyimlerin aktarılması sağlandı.

Bu işleyişin bize olumlu katkılarında birisi de İstanbul gibi geniş bir alanda pratik faaliyetlerin daha küçük birimlere bölünerek daha hızlı ve daha kolay bir şekilde örülmesidir. Ayrıca **yerel toplantılar ve delegeler yoluyla her alanın sorun ve alanda uygulanacak politikaların tek tek İstanbul YDG toplantısının gündemine önerileri ve hafta sonrakı toplantının gündem önerileri ve divan seçiminin toplantıların sonunda yapılmasına karar verilmiştir.** Böylece toplantıya katılan arkadaşlar gerekli hazırlık ve çalışmaları yaparak gelecektir. Bu sayede toplantılarda tartışılan konulara katılım artacak daha canlı bir tartışma ortamı sağlanmıştır.

İstanbul YDG olarak yaz döneminin getirdiği çeşitli engellere rağmen daha demokratik ve katılımcı bir işleyiş yaratmada önemli adımlar attığımızı düşünüyoruz. Okulların açılmasıyla birlikte çalışmalarımızın daha kapsamlı ve geniş katılımli şekilde ele alacağımızı düşünüyoruz.✂

İstanbul YDG

EGEMENLERİ KENDİ SİLAHIYLA VURALIM

bir sesle hep bir ağızdan; "Yaşasın devrimci dayanışma!" sloganını atmıştı.

Şunu en başından görmemiz gerekirdi ki; devrimci bir kurumun, partinin vs. başarısı, aynı zamanda devrimci hareketin de başarısı ise; yine herhangi bir devrimci kuruma, partiye vs. yapılan saldırı da devrimci harekete yapılmış bir saldırıdır.

İşte bu bilinç ışığında, egemenlerin sınıf mücadelesine azgınca saldırdığı bu dönemde, bu saldırıları örgütlenmenin bir aracına devrimci harekete yönelik yapılmış bir saldırı olduğu gerçeğini göremeyişimizden ötürü herhangi bir tavır geliştiremedik. Oysaki birkaç ay öncesinde ortaklaşa düzenlediğimiz bir basın açıklamasında, alabilirdiğine gör-

olmak üzere 9 arkadaşımızı, yine aynı şekilde 500'er YTL para cezası verildi. **Devrimci gençlik hareketine yönelik yapılan bu saldırıların tek bir amacı vardır, o da örgütlü halkı yaratmamızı engellemektir.** Bizler özgünlüğümüzde mücadelemize yapılan bu saldırıları örgütlenmenin bir aracı olarak kullanmak, halk düşmanlarına karşı vereceğimiz en güzel cevap olacaktır.

Pratik anlamda birçok şeyin yapılacağından şüphe yok. Pekli, yapılacak olan pratikler de yine sadece göstermelik mi olacak? Yani sadece işin maddi kısmı mı öne çıkarılacak? Eğer böyle yaparsak bu işi gerçekten de göstermelik yapıyoruzdur ve bu şekilde 'egemenleri kendi silahlarıyla vuralım' şiarı-

ni gerçekleştirmemiz mümkün olamaz.

O halde ne yapmalı? Aslında gayet açık; kitlelerin içine girmek ve onları, yapılan bu saldırıların teşhirini yaparak, bu sorunlara karşı koymanın örgütlenmekten geçtiğini anlatarak, sınıf mücadelesi safalarına çekerek, harekete geçirmek olmalıdır. Bu anlamı ile özelde faaliyetimizin bulunduğu yerler olmak üzere, gidebildiğimiz her yere giderek kitlelere derdimizi anlatarak, dayanışma etkinlikleri düzenleyerek, gazete, dergi, bildiri, kuşlama vb. araçları kullanarak geniş kitlelere ulaşabilmek ve bunlarla birlikte alan özgürlüklerinde daha yapılabilecek birçok şeyi faaliyetçilerimizle tartışarak bulmak ve yapmak...✂

Erzincan YDG

YÖK ve Stratejisi üzerine

Şimdilerde ideolojik-siyasi-bürokratik kuskaca alınmış söz konusu kurumlar, bir de metalaşma, paralılaşma, ticarileşme, özelleştirme gir-dabına sokulmuş durumdadır. Bu durum, sadece emekçi halk çocuklarına üniversitenin kapılarını kapatmakla kalmıyor, bizzat bilimsel-entelektüel-estetik etkinliğin varlık nedenini de ortadan kaldırıyor. Zira kâr etmenin, mal satmanın, sömürünün hizmetinde bir bilim ve sanat mümkün değildir. Tanımı ve doğası gereği bilimsel-entelektüel-estetik faaliyet ve yaratıcılık, sadece kamusal bir etkinlik olarak var olabilir. Ancak günümüzde durum hiç de böyle değildir.

“Her toplumsal formasyonda ve her tarihsel dönemde bir ‘eğitim sistemi’ bulunur ve bu ‘eğitim sistemi’ egemen sınıfın ihtiyaçlarıyla uyumludur. Kapitalist üretim tarzı egemen üretim tarzı haline gelmeden önceki tarım toplumlarında geçerli ‘eğitim sistemi’ esas itibariyle ideolojik egemenliği yeniden üretmeyi amaçlıyordu. İdeolojik meşrulaştırmaları dine dayandığı için o dönemin eğitim sistemleri, mevcut durumun değişmezliğini vaaz ediyordu ve ‘mevcut durumun Tanrı’dan kaynaklandığı, insan iradesiyle değiştirilmesinin mümkün olmadığı’ bilincini yerleştirmeyi amaçlıyordu. Dolayısıyla, ideolojik meşrulaştırmanın referansları dine dayanıyordu. Bugünkü ‘modern üniversitelerin’ ataları orta çağda ortaya çıkmışlardı ve Kilise çevresinde faaliyet gösteriyorlardı. Kurulmaları, gelişmeleri, açılıp-kapanmaları bütünüyle Kilise çevresindeki tartışmalara bağlıydı. Bu dönemde, eğitim tamamen o dönemin üst sınıfının yani ruhanilerin çıkarlarını gözetiyordu. Bu tür üniversiteler kurumların Osmanlı İmparatorluğu’ndaki karşılığı olan eğitim kurumları Medreseler, Tekkeler ve Zaviyeler’di.”*

“XVIII. yüzyılda kapitalizmin egemen üretim tarzı haline gelmeye başladığı dönemden itibaren söz konusu kurumlar da dönüşüme uğradı ve yeni egemen sınıf olan kapitalist sınıfın ve bir bütün olarak da burjuvazinin çıkarlarıyla uyumlu hale getirildi. Aydınlanmanın ve modernitenin düşünsel-ideolojik alanda yarattığı devrim, eğitim alanında da dönüşümleri tetikledi. O zamana kadar tarım toplumunu meşrulaştırma işlevi gören, ideolojik egemenliğin hizmetinde olan, dine dayanan eğitim sisteminin ideolojik referanslarını da artık rasyonalizm [akıl-akılcılık] oluşturuyordu. Böylece bir sosyal, entelektüel, estetik, artistik devrimler ve dönüşümler çağında, üniversiteler de yeni dönemin egemen sınıfı olan burjuvazinin çıkarlarıyla uyumlu hale getirilecekti.

Osmanlı İmparatorluğu’nda Batı modelinde kurulan ilk üniversite Darülfünun’du. 1860’lı yıllardan 1933’deki ‘ün-

iversite reformuna’ kadar varlığını sürdürse de, sık sık öğretime ara vererek, açılıp-kapanarak, yaklaşık 60 yıllık bir varlığı söz konusu oldu ve geleneksel eğitim kurumları olan Medreseler, Tekkeler ve Zaviyelerle birlikte ve onlarla yan yana sınırlı etkinliğini sürdürdü.”

Eğitim neden emekçi sınıflara doğru yaygınlaştı?

“Geleneksel tarım toplumlarında eğitimin amacı, dine dayalı dünya görüşünün emekçi toplum çoğunluğu tarafından ‘içselleştirilmesini’ sağlamaktı, do-

Reform 9 – Yaşam Boyu Öğrenme

Türkiye’de Çalışanlara Yaşam Boyu Öğrenme İmkani Sağlamak için İşverenlerle Ortaklık Kurmak

- Devlet, yaşam boyu öğrenmeyi öncelik haline getirmeli
- Özel sektör, özel getirinin yüksek olduğu yaşam boyu öğrenmenin finansmanını teşvik eden politikaları görmeli
- Devlet, sübvansiyon, ferdi öğrenci hesapları ve öğrencilerle maliyet paylaşma dahil bir dizi finansman opsiyonunu teşvik etmeli
- Devlet sonuçları ve etkiyi artırmak için izlenebilir hedefler koymak ve katılım ve sonuçları ölçmek için ulusal miqyas (kıyaslama) sistemi kurmalı

layısıyla asıl işlevi ideolojik nitelikteydi. Kapitalizmle birlikte eğitim sisteminde iki önemli değişiklik ortaya çıktı: **Birincisi, eğitimin ve bilginin ideolojik kaynağı teolojiden rasyonalizme kaydı; ikincisi, eğitim sadece ideolojik egemenliği sağlamakla yetinmeyip, kapitalist üretim için gerekli işgücünü yetiştirmeyi de amaçlar hale geldi.** Önceki dönemde sadece dar bir elit için oluşturulmuş eğitim sistemi yerine, ‘temel eğitimin’ geniş emekçi çocuklarını da kapsar hale gelmesi, kapitalist üretimin ihtiyacına cevap vermeyi amaçlıyordu. Fakat **üniversite eğitimi** veya aynı anlama gelmek üzere, yüksek öğretim düzeyinde durum farklıydı. Üniversitelerin, İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrasında kadar sadece dar bir ayrıcalıklı elitin çocukları içindi. Sonrasında, kapılarını ilk de-

fa emekçi kitlelerin çocuklarına da aralamıştı. Elbette burjuva egemenliğiyle birlikte eğitim, yeni dönemin egemen ideolojisini genç nesillerin kafasına sokma, bu seferde ‘burjuva düzeninin değişmezliğini’ dikte eden bir egemen ideoloji üretme işlevine koşulmuştu.”

Olması gereken ve olan üniversite

“Aslında üniversitelerle ilgili tam bir kafa karışıklığı var, zira gerçekte var olan üniversite ile hep dillendirilen/olması gereken arasında derin bir uçurum vardır... Üniversitelerin gerçek anlamda üniversite sayılabilmeleri için olmazsa olmaz koşullar söz konusudur.

Bir kere **üniversitenin mutlaka özerk olması, kendini yönetmesi gerekir**, ya da özerk değilse üniversite değildir denir. Elbette özerklik sadece siyasi otorite [devlet]

karşısında özerklik değildir, sermaye dahil her türlü güç ve iktidar odağı karşısında özerklidir.

İkincisi üniversitenin kendine özgü bir üslubu, tarzı, geleneği olması gerekir. Başka türlü ifade etmek istersek, üniversite sürekliliği varsayar.

Üçüncüsü, üniversitenin gerektiğinde kendi kendini savunabilmesi gerekir. Elbette bunu kendine özgü yöntem ve araçlarla yapacaktır veya yapması gerekir.

Dördüncüsü; üniversitede yapılanların toplumdaki özgürleşme mücadelesiyle örtüşmesi gerekir ki, bu üniversitenin asıl varlık nedeni sayılmalıdır.

Nihayet, **beşinci koşul da, üniversitenin kamusal bir etkinlik, bir kamusal alan faaliyeti olma zorunluluğudur...** →

Üniversitelerin her türlü fikrin özgürce ve sınırsız bir şekilde tartışıldığı kurumlar olduğu söylenir ama gerçek dünyada bunun tersi geçerlidir. Genel bir gerçeğe de üniversiteler, özgür düşüncenin filizlenip, yeşerdiği kurumlar değil, tam tersine özgür düşüncenin ve gerçek bilimin boğulduğu kurumlardır. Fakat bu genel tespitin derinleştirilmesine ihtiyacı vardır. Her ne kadar üniversiteler ideolojik egemenliğin ürettiği odaklar olsalar da, bilimsel-entelektüel çabanın niteliğinden ötürü, bu kurumlardan bilimi ve özgür düşüncüyü bütünüyle kovmak mümkün değildir.

Sivil elbiseyle askerlik yapmak

Bu arada Türkiye’deki durumun da nüanse edilmesi gerekir. Her ne kadar resmi söylem modernleşmeye, aydınlanmaya aşırı vurgu yapsa da, **Türkiye’nin tarihinde hiçbir zaman gerçek anlamda bir modernite ve aydınlanma devrimi yaşanmadı. Bizde “Eski Rejimle” hesaplaşılmadı.** “Eski” olan, yeni söylemler ve yeni görüntüler altında varlığını korudu. Bu durum, özerk kafaların ve özerk kurumların ortaya çıkıp gelişmesine izin vermedi. Başlıca varlık nedenlerinden biri özerklik değildir, sermaye dahil her türlü güç ve iktidar odağı karşısında, böylesi koşullarda gerçek bir varlığa sahip olamazdı, nitekim olamadı, olamıyor. Oysa gerçek üniversiteler genç insanlara sadece meslekî bir yetkinlik kazandıran kurumlar değildir ve olamazlar. Türkiye’de geçerli resmi ideoloji sadece üniversiteyi boğmakla kalmadı, toplumun ideolojik-entelektüel ufkunu da kararttı. Zaten resmi ideoloji demek, doğruların devlet tarafından önceden belirlenmesi demektir ki, böylesi bir durum özgür düşüncüyü ve yaratıcılığı daha baştan yasaklar. **Türkiye’de MGK gibi bir kurumun varlığı, cunta anayasası ve onun yüksek öğretimi düzenleyen ünlü 130 ve 131. maddeleri ve yüksek öğretim kurumlarına kışla düzenini dayatan YÖK varken, üniversite denilen kurumların da sivil elbiseyle askerlik yapılan kurumlara dönüşmesi kaçınılmazdı.** →

Bununla birlikte çok önemli bir mücadele de Lassalleizm’in oportünist eğilimine karşıydı. **Bu eğilim giderek kapitalizmi getirecek hükümet destekli kooperatifler sistemini öneriyordu.** Lassalle kooperatiflerini kesin destekleyeceklerini düşündüğü işçilerin parlamentonun % 90’ını garanti altına alacağı düşüncesinden dolayı genel seçimleri istiyordu. O Marks’ın kendisini ihanetçi olarak karakterize etmesinden dolayı, Alman Şansölye Bismark’la onların desteğini almak umuduyla oportünist bağlantılara bile girdi. Lassalleist oportünizmin en tehlikeli yanı onun, ‘tunç ücret yasası’ olarak adlandırdığı teoriyle grevlere ve ticaret birliği çalışmalarına tümden karşı olmasıdır. Buna göre işçilerin maaşları en yalın destek seviyeleriyle değişime uğramayacak şekilde sınırlıdır ve ticaret birliklerinde kazanılmış maaş artışlarının hayat pahalılığı ve fiyatlarıdaki artışlardan dolayı otomatik olarak iptal olması umuluyordu. Marks bu burjuva teorisini, Eylül 1865’te Birinci Enternasyonal’in Genel Konseyine sunduğu raporun bir bölümü ile “ücret, fiyat ve kâr” arasındaki ilişkinin teorik açıklamasıyla tüm kuvvetiyle karşı çıkmıştır.

Paris Komünü ve I. Enternasyonal

I.Enternasyonal, Fransız-Alman Savaşı ve Paris Komünü sırasında kitleler içinde büyük etki yaratmıştı. Yükselen grev dalgası, birçok sanayi kolunda sendikal harekete canlilik veriyordu. **Enternasyonal, politik meselelerin çözüm merkezi olarak hareketin rehberlik görevini başarıyla yerine getirmekteydi.** Fransız-Alman savaşının kesintiye uğradığı, 1870 Temmuz’unda, Genel Konsey tarafından, **“Savaşta Marksist taktikler”** denebilecek, Marks tarafından hazırlanan bildiriyi derhal yayımladı. **Bildir, savaşın esas sorumluları olarak Fransız ve Alman hükümetlerini**

işaret edip, enternasyonal proletaryanın enternasyonal dayanışmasının gerekliliğini vurguluyordu. Marks, Almanya’nın, gerici diktatör III. Napolyon’un saldırıları karşısında savunma durumunda olduğunu belirterek Almanya proletaryasını iki noktada uyarıyordu. Birincisi: Savaş (Alman Hükümetinin lehine) bir işgal savaşına dönüştürülebilir. İkincisi: Alman hükümeti gerici Rus Çarlığı’yla ittifak halindeydi. Sonuçta, Fransız ve Alman işçileri arasında enternasyonal ruh geliştirdi. Liebknecht ve Bebel, Alman parlamentosunda savaş kredileri aleyhine oy kullanmaları nedeniyle Alman Hükümeti tarafından hapse atıldılar.

Marks’ın da öngördüğü gibi, III. Napolyon altı hafta savaşlarından yenik çıktı ve Fransa’da cumhuriyet ilan edildi. Galip Almanya Fransa’yı işgale başlamak üzereydi. Bunun üzerine Marks, Enternasyonal’in yeni bir bildirisini yayımlayarak işgale karşı tutum sergilenmesi gerektiğini açıkladı. Özelde Almanya, genelde dünya proletaryasına yaptığı çağrıda, onurlu bir barışın tesisi için Fransız Cumhuriyeti’nin tanınmasını sağlayacak bir baskı mekanizmasının geliştirilmesinin zorunluluğunu ortaya koydu. Fransız Cumhuriyeti’nin yapısını analiz ederken, Marks, bu devleti finansal aristokrasiyi ve büyük burjuvaziye egemen biçimde temsil eden **krallık büyük burjuvazi ve cumhuriyetçi küçük burjuvazi** ittifakının bir ürünü olarak ele aldı. Bununla birlikte, işçi sınıfının bu yeni hükümeti devirmek için **“zamsanzumutsuz budalaca”** girişimlerde bulunması fikrine karşı çıkıyordu. Çünkü o sırada düşman (Alman işgal güçleri) kapılarına kadar dayanmıştı Paris’in.

Ancak Marks’ın önerisinin aksine **Bakunin** taraftarları Fransa’nın birkaç noktasında bu tarz girişimlerde bulundular. **Blanqui** de isyan hazırlıklı ikenydi. Paris dolaylarında Alman kuşatması sürerken, Paris’te kontrol; çoğunluğu işçilerden oluşan **Ulusal Muhafız Kitası**’nın

eline geçmekteydi. Bu durumun yarattığı kaygıyla Fransız Thiers Hükümeti, şehri Almanlara verme konusunda bir anlaşmaya taraf oldu. **Hükümetin anlaşmayı uygulamaya çalışması üzerine kentte yığınlar ayaklanarak Paris Komünü’nü kurdularında tarih 18 Mart 1871’i göstermekteydi.** Komün’ün önderliği Blankistlerin elindeydi. Paris halkının seçtiği yönetim konseyinde **doksan iki** üye ile **Blankistler** çoğunlukta idi. Geniş bir **Proudhoncular** grubundan başka **Marksistler** sadece **on sekiz** üye ile temsiliyet sağlayabilişlerdi. **Ayaklanmanın zamsanz başlatılmasına, karşı olmasına rağmen, Marks, artık engellenemez şekilde başlayan isyan hareketinin militan bir savunuculuğunu yaptı.** Ancak, Paris Komünü karşıdevrim güçlerinin yoğun saldırıları karşısında uzun süre tutunamadı. Hükümetler **Paris Komünü**nü dağıtmak için birleşmişlerdi. Öyle ki, Alman Hükümeti, Paris’i devrim güçlerinin elinden almak için önceden esir almış olduğu Fransız savaş esirlerini, bu karşıdevrimci savaşta destek **güç** olarak kullanmıştı bile.

Beş günlük şiddetli çarpışmaların ardından şehit düşen binlerce savaşçının, sayısız komünarın tarihe düştüğü kahramanlık notlarına rağmen Komün dağıtıldı. Paris işgal edildi. Paris düşükten sonraki katliam ise insan kanını donduracak derecedeydi. *Otuz binin* üzerinde komünar ise esir düşmüştü. Bunların birçoğu da hapishanelerde ve sürgünde katledildi. **Kasap** burjuvazinin katlettiği bu insan sayısal boyutunu aşmaktaydı. Burjuvazi, işçi sınıfının iktidarı ele geçirmek için cesaretleceği girişimlerde, dehşet verici barbarlık örnekleri sergileyebilme yeteneklerini ispatlamıştı.

Paris Komünü kısacık ömrüne rağmen, Marksist teori açısından muazzam tarihsel anlamlarla, derslerle yüklüdür. Nitekim Marks, “Fransa’da İç Savaş” kitabını Komün sırasında yazmıştı. Ancak kitap Paris düşükten iki gün sonra yayımlandı. Komün dönemi boyunca, alınan önemli politik kararların arasında, **Kilise** ve **devletin** ayrılması yer alıyordu. Kiliseye ayrılan devlet ödeneği kaldırılmıştı. Halk milis güçlerinin yararına eski ordunun kalıntıları lağvedilmişti. Sulh ve ceza hakimlerinin seçimi ve denetimi için önlemler alınmış, devlet memurlarının güvenilirliği sağlanarak maaşları yükseltilmişti. Bir takım sosyal-ekonomik kararlar da

alınarak uygulamasına geçilmişti: Herkese eşit-parasız eğitim-öğretim hakkı tanınarak bunun olanakları oluşturulmuştu. Geceleri ekmeğin fırınlarının çalıştırılması yasaklanmıştı. Atölye patronlarının keyfi davranışlarına son verilmişti. Daha önce burjuvazi tarafından kapatılmış olan işçiler tarafından oluşturulan atölyeler müsadere edilerek komünün ortak mallarına dahil edilmişti. Tefecilik ve rehincilik yasaklanarak bu icraatlar için kullanılan dükkanlar kapatılmış, işsizlere maddi destek sağlanmış, evsizlere konutlar tahsis edilmiş, borçlulara borçlarını ödemesi konusunda destek bulunulmuştu. Ve belki de en önemlisi; Paris Komünü, bütün eksiklikleriyle, yanlışlarıyla, doğrularıyla işçi sınıfı nezdinde gelecek kuşaklara eşsiz deneyimler bıraktı. Sınıfın iktidarı yürütüşüne pratik bir ışık oldu.

Anarşistlerin öldürülmesine aksine, Paris Komünü’nün en önemli dersi: Proletarya, net ideolojik-politik hatta sahip, çelik disiplinli partisi olmadan devrimi başarıyla sürdüremeyeceği gerçeği ve yine aynı başarı için iktidarda elde edilmesinden sonra da mutlak gücün devam ettirilmesi gerekliliğidir. Bunlar olmadan burjuvazinin askeri-bürokratik devlet aygıtının parçalanamayacağı, yerine proletarya devletinin inşa edilemeyeceği anlaşmıştır. Komünün ayrıca yeni toplumsal yapıya temel teşkil etmesi, dünyada proletarya diktatörlüğünün ilk örneği olması bakımından oldukça önemlidir. **Lenin’in** ifadesiyle, **“İXX. yüzyılın en harika proleter hareketinin, en harika ürünü...”**

Marks’ın Komün’le ilgili analizleri, Paris düşükten sonra gelişen kafa karışıklıklarının giderilmesinde muazzam bir etki yaratmıştı. Bu analizler, enternasyonal proletaryaya mücadelesi boyunca kendi pratiğinden ders çıkarması gerektiğini de öğretti. Ayrıca bu süreç (1848-1871) işçi sınıfı mücadelesinin doğruluğunu, haklılığını bir kez daha gözler önüne serdi. Bahsettiğimiz bu kesitte Marksizm hiçbir şekilde hakim akım değildi. Oluşmuş fazla olan sosyalist akımlardan bir tanesiydi sadece. 1848-1871 arası dönemin güçlü olayları ve tabii ki berrak analizler-açılımlar, sosyalist hareket içinde **Marksizme** ilginin gitgide gelişmesine yol açtı. Bununla birlikte, dönem ve analizler sınıfın, ideolojisi ile alakalı olmayan saçma akım ve politik yönelimlerin niteliğini açığa çıkarmıştı. **Böylelikle Marksizm sınıfın önder ideolojisi olma konumunu sağlamıştı.** Ayrıca bu dönem boyunca **Marksizmi** rehber edinen işçi sınıfı örgütlülükleri ve hareketleri de gelişmiş, **Marksizm** işçi yığınları içindeki diğer akımların etkisinden çok üstünde bir etki oluşturmuştu. Bağsız proletaryaya **partileri (I.Enternasyonal ve Alman Sosyal Demokrat Parti) Marksizm’in** bayrağı altında ideolojik formasyona dahil olmuşlardı. **Artık Marksizm devasa bir proleter hareketin öncüsü olarak, burjuvaziye meydan okumaktaydı...** ⚡

Devam edecek

Ufuk

Bu tablo insanlığın sancısı olmalı

Bedenini bir parça umuda yatıran mevsimlik işçiler ülkemizde en ucuz işçilerdir. Ehliyeti olmayan servislerle taşınmakta, kamyon kasalarında sıkıştırılmaktalar. Ayrıca çalıştırılması yasak olanlar bu kazalar sonucu ortaya çıkmaktadırlar.

Geçimini mevsimlik işçi olarak sürdürmeye çalışan ama maalesef ki hak ettiği değeri göremeyen, hep klişe olarak bir yerlerden duyduğumuz "yurdumuzdan insan manzaraları" ya da "insanlık dramı" olarak lanse edilen ve yine maalesef ki sessizliğine içine sıkıştırılmış, insan hayatını hiçe sayan bu tablonun çizgileri daha ne kadar devam edecek?

Evet, gurbet emeğinin sömürülmesiyle elde edilen kazanç, patron-ağaları memnun edip sermayelerine sermaye eklese de yitip giden insan yaşamları günümüzün bir sancısı olarak giderek çoğalan ve bir türlü kapanmak bilmeyen bir yaradır. Yaşamını idame ettirebilmek için doğduğu toprakları terk eden mevsimlik işçilerin dramını anlatıyor.

Son yıkım yasalarının uygulanmaya başlanmasıyla tarımın tasfiyesi sonucu emeğinin karşılığını alamayan köylülere ve Türkiye Kürdistanı'ndan Çukurova'ya, Ege'ye ve Karadeniz'e çalıştırılmak üzere getirilen mevsimlik işçiler başka bir alternatif bırakılmıyor. Belki de bir daha görememek üzere ayrıldıkları evlerinden geriye yalnızca acıları ve yitip giden yaşamdaki yerleri kalıyor. İnsan yaşamının asla kabul edilemez gerçekleriyle en sağlıklı, en zor koşullarda sadece nefes alabilmek için çalışan mevsimlik işçiler daha gurbete gidemeden yollarda birer birer ölüyor. Bedenini girdikleri ekme kavgasında yitiren kadın, erkek, genç, yaşlı ve yüreğinde tap-taze umutlar besleyen çocuk işçiler.

2007 yılının ilk beş ayında 26 işçi öldü ve 204 işçi yaralandı. Son günlerde ise Sivas-Kangal'da 23 tarım işçisi ve Niğde'de 5 işçi öldü, 20 işçi yaralandı. Adıyaman'da 29 işçi, Şanlıurfa'da 4 işçi yaralanırken, Bursa'da 1 işçi öldü. Şanlıurfa-Mardin çevre yolu çıkışında umudunu bedeninde ve bileğinde arayan mevsimlik işçileri taşıyan kamyonet ile kamyonun çarpışması sonucu 10 tarım işçisi öldü. Yine Şanlıurfa'da Akçakale ilçesinde kadın ve çocukları taşıyan kamyonun mercimek ve pirinç yüklü kamyonla çarpışması sonucu 15'i işçi 16 kişi

öldü ve daha nicesi...

Bedenini bir parça umuda yatıran mevsimlik işçiler ülkemizde en ucuz işçilerdir. Ehliyeti olmayan servislerle taşınmakta, kamyon kasalarında sıkıştırılmaktalar. Ayrıca çalıştırılması yasak olanlar bu kazalar sonucu ortaya çıkmaktadırlar. Zaten en ağır iş koşullarında çalışmakta olan mevsimlik işçilerin (tabii düştikleri gurbet yolculuğunda çalışacakları yere ulaşmayı başarabilmişlerse) bir de elçilerin, dayı başlarının, çavuşların hakaretleri ve aşağılamaları da cabası. Peki, ne için? Bin bir parçaya bölünmüş umutları için mi?

Emeğinin karşılığını alamayan mevsimlik işçilerin ücretleri de asla gündeme verilmez; çünkü başlarında bulunan ve aldıkları her nefesi burunlarından getiren elçiler aldıkları paraları aylarca işletirler ki, mevsimlik işçilerin ücretlerinden kazanç sağlayabilinler ve doğallığında işçiler yine parasız ve açtırlar.

Sendikal haklarından habersiz olan tarım işçilerinin dramıdır bu tablo. Emeğin gaspidir. Bin bir parçaya bölünmüş umutlarının yanında ülkeyi yönetenler de ülkeyi bin bir parçaya bölerken satmakla, "nasıl daha fazla ucuz işgücü sağları derdiyle" meşgul. İnsan hayatı hiçtir onlar için. Mevsimden mevsime her yıl yüzlerce yaşamın yitirilmesinin tek sorumluları hiç şüphesiz gözünü para hırsı bürümüş, insanlığın utandıran izlerini görmezlikten gelen patron-ağalardır. Susturulmuşluğumuzun bariz örneğidir bu sancılı tablo.

Öyle bir aymazlık içerisine girilmektedir ki, yaşanan kazaların çözümü olarak kaynak olarak bilinçsiz şoförler gösterilmektedir. Yavuz hırsız ev sahibini bastırır misali işçiler suçlu görülürken "neden bu kadar kalabalık bir şekilde yolculuk yaptıkları" sorulmaktadır.

Ülkemizde kayıtlı bulunan tarım işçileri sayısı yaklaşık olarak dokuz yüz bin kişidir. Bununla birlikte tarım işçileri yalnız başlarına çalışmadıklarından dolayı yani aileleri ile birlikte çalıştıkları için ve

bu insanların içinde çocuk işçiler de katıldığına da sayı katlanarak yükselmekte ve kayıt dışı çalışma da artmaktadır. Mevsimlik işçilerde en çok rağbet görenler kadın ve çocuk işçilerdir. Çünkü onlar daha ucuz çalıştırılabilirler. Çünkü onlar haklarını alma noktasında daha sessizdirler. Bu kayıt dışı çalışmanın çoğunu da kadın ve çocuk işçiler oluşturmaktadır. Sigortasız, iş güvencesiz, yaşam güvencesiz çalışmalar ve karşılığında alınan düşük ücretler.

Adana ve Mersin'de tarım işçilerinin dernekleri bulunmasına rağmen ülkemizde tarım işçilerinin en ucuz çalıştıkları yer Çukurova bölgesidir. İşçilerin örgütlenmeleri karşısında patronların uyguladıkları insanlık dışı uygulamalar onların örgütlenmelerini engellemekte. Bunun yanında ülke gündemini bile pek fazla meşgul etmemekte ve tarım işçileri kadelerleriyle baş başa bırakılmaktadır.

Bunun yanında tarım işçilerinin sorunları devrimcilerin gündeminden de uzak durmakta ve yeteri kadar ilgi gösterilmemektedir. Mevsimlik işçilerle ilgili göze görünür tek çalışma Tarsus YDG'nin tarım işçilerinin ücretlerinin yükseltilmesi ile ilgili yaptıkları çalışmalarıdır. Bu noktada Tarsus YDG'nin deneyimlerinden yararlanmak olumlu olacaktır.

Bununla birlikte mevsimlik işlerde çalışan yoldaşlarımız bulunmasına rağmen bizler mevsimlik işçiler arasına bir türlü girememekte ve onların dertlerini öğrenip onları örgütlemekte sıkıntı yaşamaktayız. Bu noktada kendimizi özleştiririz süzgecinden geçirmeliyiz. Elimizde gündem olarak önemli bir konu bulunmasına rağmen bunu iyi bir şekilde değerlendiremediğimizi görebilmeliyiz.

Hatalarımızdan dersler çıkartmamız gerekmektedir. Tarım işçileri gündemdeki yerini halen korumaktadır. Önümüzdeki süreçte bunu gündemimize almali ve tarım işçileri içerisinde örgütlenme çalışmaları yapmalıyız. Bunu yapabilmemizin ilk koşulu tarım işçilerinin içerisine girebilmektir. Mao yoldaşın da dediği gibi bir insanın devrimci olup olmadığını

anlamak için işçi ve köylü kitleleriyle ne kadar iç içe olduklarına bakmalıyız. İmkanlarımızın olduğu yerlerde tarım işçilerinde çalışmalı, bunun el vermediği koşullarda semtlerde tarım işçileri ile ilişkiye geçmeliyiz. Onların bulunduğu dernek ve sendikalarda onlarla birlikte olmalı ve bu dernek ve sendikaları daha işlevli hale getirmeliyiz. Sendika ya da derneklerin bulunmadığı yerlerde tarım işçileri ile beraber bu örgütlerin kurulması için çaba harcamalıyız. Yalnız bu çalışmaları yaparken kesinlikle kitleye üstten bakmamalı onların inisiyatifini açığa çıkartarak hareket etmeliyiz.

İçerisine girdiği krizi atlama çabası içerisinde olan sistem emekçi kitlelere saldırısını daha azgınca sürdürecektir. Ülke gündemini iyi takip etmeli, reflekslerimizi doğru bir şekilde harekete geçirmeye çalışmalıyız. Tek gündemimizin tarım işçilerinin yaşadığı sorunlar olmadığını bilincile, egemenlerin saldırılarını doğru okumalı ve kitleleri harekete geçirmeliyiz. Son günlerde özellikle öğrenci gençliğinin maruz kaldığı saldırılarla bu gün demler birleştirilerek kitlesel tepkiler ortaya koymanın şartları müsaittir. KPSS, ÖSS, OKS, vb. sınavlar öğrenci gençliğinin maruz kaldığı, gelecekle ilgili çalan saldırılardır. Bununla birlikte hapishanelerde devrimci ve komünist tutsaklara yönelik yapılan saldırılar ve özellikle hasta tutsaklar üzerinden uygulanan politikalar konusunda kitleleri bilinçlendirmeli ve bu noktada diğer devrimci örgütlerle birlikte hareket edilerek tutsakların içerideki seslerine dışarıdan bir ses de biz vermeliyiz.

Ülkemizi koşulları bize politika üretmek anlamında oldukça ürün vermektedir. Çünkü faşizm koşullarında yaşamaktayız. Ve faşizm kendini ayakta tutabilmek için emekçi halka saldırmaya devam edecektir. Bu durumda bize düşen, durmaksızın bir koşturmaya içerisinde ama bilinçli bir koşturmaya ile kitleleri örgütleme görevini önümüze koymaktır. Onurlu bir geleceği ellerimizle yaratabilmemiz için kitlelerle bütünleşmeliyiz. ☺

Örnekler çoğaltılabilir. Ancak buradan şu sonucu açıkça çıkarmalıyız; mevcut ekonomik sistemin tıkanmışlığı, halkın ihtiyaçlarına rağmen istihdam alanları yaratılmaması eğitimin de tıkanmasını getirmiştir.

ÖSYM Başkanı'nın gerçeklerle alakasız önerilerini bir kenara bırakarak eğitim sistemindeki tıkanmışlığı aşmak için eğitim sisteminin yeniden yapılandırılmasında ciddi adımlar atılmaktadır. Kuşkusuz bu yeniden yapılandırma süreci var olan sorunları egemen sınıfların lehine çözmeye doğrudur. Yeniden gündeme geleceğinden kuşku duymamız gereken Erkan Mumcu'nun M.E. Bakanı olduğu dönemde çıkarılmaya çalışılan "YÖK Yasa Tasarısı" bu yeniden yapılandırma sürecinin neyin üzerine kurulu olduğunu görmemizi sağlayacaktır.

Bu yasa tasarısı temel iki argüman üzerine kurulmuştur. Birincisi yüksek öğretimin kamusal yararının kişisel yararından az olduğu gerekçesiyle yüksek öğretimin paralı hale getirilmesi, ikincisi üniversitelerin "üniversite-sanayi işbirliği" adı altında çeşitli sermaye gruplarının Ar-ge (araştırma-geliştirme) kurumlarına dönüştürülmesi. Bu yönde yapılacak değişiklik eğitim sisteminin en ta-

banından en tepesine kadar sermayenin ihtiyaçlarına göre yeniden yapılandırılması olacaktır. Ve yukarıda da belirttiğimiz gibi var olan sorunların egemenler lehine çözümünü içerecektir. Üniversite kapılarındaki yığılma halk gençliğine kapılar tamamen kapalı olduğunda ortadan kalkacaktır. Sermayenin ihtiyacına göre eleman yetiştirecek üniversitelerden mezun olacak azınlığın halkın gereksinimlerinin hiçe sayılması pahasına istihdam sorunu olmayacaktır. Peki, üniversitelere girmesi engellenen halk gençliği için düşünülen nedir? Bunun yanıtı da yine sermayenin ihtiyaçlarında yatmaktadır. Meslek liselerine ve meslek yüksek okullarına yönlendirilecek bu gençler vasıflı işçiler olacaktır.

Ne yapmalı?

Bir bütün eğitim sisteminin tabiri caizse çabaları olan OKS, ÖSS gibi sınavları yukarıda ana hatlarıyla ortaya koyduğumuz bütünlüğün içerisinde düşümlü ve bunlara karşı gelişen tepkiyi, bu bütünlüğü eğitim sürecinde bulunan halk gençliğine kavratarak örgütlemeliyiz. Kuşkusuz bunun tersi de doğrudur. Bu bütünlük halk gençliğine kavratılmaya çalışılmadan bu tepkinin örgütlenmesi ya başarısız ya da kof olur.

Kıvılcım yaratalım ki bozkır tutuşsun

Liselerde zorunlu bağış, aksi tüm söylemlere rağmen devam eden bir uygulamadır. Ülkemizdeki birçok lisede uygulanan bu sömürü yöntemi, yüzlerce lise adayı öğrencinin geleceğine (!) engel olmakta ve ücretleri karşılayamayan aileleri zor durumda bırakmaktadır. Anayasamızın 42. Maddesi'ni göz önünde bulundurduğumuz zaman bu "dizeler" yazılmaktadır;

- "Kimse, eğitim ve öğretim hakkında mahrum tutulamaz."

- "İlköğretim, kız ve erkek bütün vatandaşlar için zorunludur ve devlet okullarında parasızdır."

Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin 26. Maddesi'nde ise;

"Herkes eğitime hakkına sahiptir. Eğitim en azından ilk ve temel eğitim aşamasında parasızdır. İlköğretim zorunludur. Teknik ve mesleki eğitim herkese açıktır. Yüksek öğrenim yeteneğe göre herkese eşit olarak sağlanır" denilmektedir.

Bu açıklamalar okullarda kayıtlar başladığı andan itibaren sık sık karşımıza çıkmaktadır. Aslında bu açıklamalara yabancı sayılmayız. Fakat ülkemizdeki egemen sınıfların temsilcileri her sene yaptıkları bu açıklamalara karşılık, her zaman da aynı politikalarını sürdürmektedir. Ezberci, anti-bilimsel, şoven bir eğitim bizlere sunulurken bunun için de bin bir zorluk ve astronomik rakamlara ulaşan ücretler bizlerden, ailelerimizden istenmektedir. Peki, niçin para istenmektedir? Kaliteli bir eğitim için mi? Yoksa

Eğitim sürecindeki halk gençliğine bu sorunların iç içe geçmişliğini kavratmak için sadece mevcut sorunlara hâkim olmak yetmez. Alternatiflerimizin, kısa-orta ve uzun vadede gerçekleştirilmeye çalıştıklarımızın da kavranması gerekir. Söz gelimi üniversitelerde dilendirilen özerklik talebinin "YÖK Yasa Tasarısı"na temel teşkil eden kavramlardan, "mali özerklik"ten nerede ve nasıl ayrıldığı bilinmelidir. Ya da "üniversite" ve "üretim" birleştirilmesine, birbirini bütünlük tarzda ele alınmasına değil; bunun halk için değil, sermaye için yapılmasına karşı çıktığımız bilinmelidir. Örnekleri çoğaltmak mümkündür.

Bizlerin kaygısı öğrenci gençliğinin "hastalığın sonuçlarına" yönelen tepkisini kucaklayarak hastalığın kendisine yönelmek olmalıdır. Ki bunun yolu bu kaygıyı taşıyan her bir bileşenin ÖSS'ye, OKS'ye vb. karşı çıkarken bu sorunun gerici eğitim müfredatından, ülkedeki işsizlik sorunundan vb. ayrılmadığını bilmesinden, bu sorunlara dönük politikaların ancak bütüne dönük politikanın özgün bir parçası olduğunda anlamı olacağını kavramasından ve bunlara kafa yorarak pratikten kopmamasından geçer. ☺

Tekirdağ F Tipi'nden bir Tutsak Partizan

gelecek vaat eden bir eğitim için mi?

Egemenler kendi anlayışları doğrultusunda verdikleri eğitime karşı bizleri hem yedek iş gücüne dönüştürmekte hem de bu eğitim süreci boyunca milyarlarca lirayı cepleri-

YDG safalarına" şiarıyla eğitim yaşamımızdaki hak gasplarına karşı örgütlenmeli/örgütlemeliyiz.

Pratik çalışmalarımızda daha çok öğrenci ve öğrenci aileleriyle iletişime geçmeli, aileleri tali olarak görmemeli, vereceğimiz

mizden zorla almaktadır. Kendi çocuklarını özel okullarda, kaliteli olanaklarla okutanlarla bizlerin aynı sınıflarda, aynı sınıflarda olmamızın nedeni budur.

Bugün karşımızda kayıt ve zorunlu bağışlar dururken yarın geleceğimizi tehdit eden başka bir saldırı (çeteleşme, yozlaşma, ÖSS vb) karşımıza çıkacaktır. Bizler liseli öğrenciler olarak eğitimde yaşanan bu sorunların aslında sistemin dışından var olmadığını göz önüne almali ve bu doğrultuda hareket etmeliyiz. "Liselerde sömürü ve geleceksizliğe karşı

mücadelenin vazgeçilmez halkası olarak düşünmemeliyiz. Özellikle aileler arasındaki bağ oluşturmalı ve eylemliler örgütlemeli, açık kitle toplantıları düzenleyebilmeliyiz. Bu sorunu bize değil kitleye mal edebilmeliyiz.

Bizler bu sorunu gündeme taşımadıkça egemen sınıf ezmeye, bizler ezilmeye mahkûm olacağız. Liselerdeki bu sömürü düzenine ve geleceksizliği son verebilmek için kıvılcım yaratılmalıdır ki, bozkırlar tutuşsun... ☺

Mersin Liseli YDG

Liseli arkadaşlara mektup

Bugün gündemimizde liselileri ilgilendiren birçok sorun var. Aslında bu sorunlar yalnızca biz liselilerin değil üniversite öğrencilerinin hatta öğrenci olmayanları da ilgilendirmektedir. Bu sorunları hepimiz bugün yaşıyoruz ancak bunlar geleceğimizi de etkilemektedir. Bu sorunlara kısaca değinmek gerekirse; liselerin 4 yıla çıkarılması, ÖSS, bunları geçip de üniversiteyi bitirmemiz halinde ise KPSS, DGS, mesleki yeterlilik vb. sınavları karşımıza çıkmaktadır.

Liseler 4 yıla çıkarıldı. Bu bizim yararımız için mi yoksa beyinlerimizi daha fazla uyuşturabilmek için mi? Açıkta ki düz liselerde, ticaret liselerinde, meslek liselerinde iyi bir eğitim sunulmamaktadır. Ve eğitimden 4 yıla çıkarılmasının ÖSS açısından avantaj olacağını iddia ediyorlar. Bize Fen Liselerinde, Askari Liselerde verilen eğitimi verseler belki bu iddiaya inanabiliriz. Ama böyle bir durum olmadıkça göre bizim yararımıza bir durum yoktur. Tam tersine bu faşist oyna, ezberci eğitime, anti-bilimsel derslere, zorla okutulan marşlara 1 yıl daha boyunca eğeceğimiz anlamına gelmektedir. Bunlara maruz kaldığımız sonra ise en büyük engel olan ÖSS (Öğrenci Sömürü Sınavı) karşımıza çıkacaktır.

ÖSS liseli gençliğin en büyük engeli. Binlerce liseli bu sınav umutlarını bağlamaktadır. Kazanmak için birçoğu dershanelere milyarlar yatırıyor. Çünkü okullarda yeterli eğitim verilmiyor. Tabii dershaneye de para bulabilen gidebiliyor. Bulamayanlar ise kendi çabalarıyla hazırlanmaya çalışıyor. Okulları iyiden kötüye doğru sınıflandırıp daha sonra aynı sınavı sokuyorlar, yarış atı gibi yarıştıyorlar. Bu sınavın sonunda ise maddi ve manevi harcadığımız bütün emekler 3 saat 15 dakika içinde anlamsızlaşıyor.

ÖSS'yi kazanıp üniversiteyi okuduğumuzda ise yetkin mühendislik, KPSS, mesleki yeterlilik, çan eğrisi gibi önümüzde bir yığın sınav ve yasa tasarısı konuluyor. Tabii burada da sistem emperyalist politikalarından vazgeçmeyerek bizlere "ne kadar sertifika, o kadar çok bazarı" diyerek yarıştırmaya devam ediyor.

Peki, bizim bunca maddi ve manevi verdiğimiz emeklerin sonucunda alacağımız nedir? Ya eğitimini aldığımız mesleği yapamayacağız ve çok düşük maaşa başka işlerde çalışacağız ya da iş bulamayacağız.

Bu sorunlara karşın tek çaremiz birleşmek, örgütlü bir tutum sergilemektir. Haklarımızı ancak bu şekilde sahip çıkabiliriz. ☺

İstanbul'dan bir liseli YDG'li

Denge Ciwanê

Türkiye'deki ezilen emekçi halka kendi cellâdını seçme "imkânının" tanındığı bir genel seçimi daha geride bıraktık. Seçim sonuçları üzerine herkesin bir şeyler söylediği bir dönemden geçmekteyiz. Bu söylemler içerisinde halkın askere muhtıra vermesinden tutun da daha birçok subjektif belirlemeler kendisini göstermektedir. Bu seçimlerin en özgün yanlarından biri de kuşkusuz DTP'nin % 10 barajına karşı bağımsız adaylarla seçime girerek Meclis'te grup oluşturmasıdır. DTP'nin seçim sonuçları üzerine değerlendirmesi geçtiğimiz ay bir bildirgeyle yayımlanmıştır.

2007 genel seçimlerinde DTP'nin desteklediği "Bin Umud Adayları" 1.297.232 oy almıştır. 2002 genel seçimlerine göre kıyaslandığında 696.448 oy kaybedilmiştir. Kürt nüfusunun yoğun yaşadığı T. Kürdistan'ındaki 23 ilin 22'sinde, seçime girilen batıdaki 14 ilinin 12'sinde de oy kaybı yaşanmıştır.¹ DTP PM yaptığı değerlendirmede genel seçimlerde başarısız olduklarını belirtmiştir. Ve başarısızlıkları üzerine bir özeleştiri beyanında bulunmuştur.

Kürt ulusal hareketinin özeleştirilerini değerlendirmeye geçmeden önce belirtmek gerekir ki, özeleştirel yaklaşım önemlidir. Açık ki DTP'nin oy kaybetmesinin herhangi bir sevinç duymuyoruz. Ya da DTP'nin başarısızlığı üzerinden kendimizi var etme çabası içerisinde değiliz. Bu tür yaklaşımlar çığ yaklaşımlar olup, devrimci, demokratik, ilerici saflardaki örgütlerin birliğini baltalayıcı, demokratik dayanışmalarını zedeleyici davranışlar olup, dürüstlük ve samimiyet barındırmamaktadır. Dolayısıyla DTP'nin seçim değerlendirmesi üzerine olan değerlendirmemizi kesinlikle böyle yorumlamamak gerekmektedir.

Şüphesiz egemen sınıfların Bin Umud Adaylarının meclise girmesini engellemek için bağımsız adaylara partilerle aynı pusulada yer vermeleri, seçim bölgelerinde çeşitli hilelere başvurmaları, çeşitli propaganda zorlukları çıkarmaları gibi engelleyici tutumları, bununla birlikte yüzde 10 barajı yüzünden parti olarak değil de bağımsız adaylar olarak girilmesinin etkisi belirli bir oy kaybına tekabül etmektedir. Ancak DTP'nin seçimlerdeki başarısızlığının esas nedenleri bunlar değildir. Zaten Kürt ulusal hareketinin temsilcileri de sorunu böy-

le görmemektedir. Böylelikle bu konuda değerlendirmemizde ortaklık sağlamış bulunuyoruz.

Ne var ki, **DTP Siyasi Danışmanı Sabri Ok**'un "asil oy kaybının mevsimlik işçilerin, göç etmiş insanların oy kullanmasından dolayı yaşandığını da hatırlatmalıyız"² belirlemesini doğru bulmamaktayız. Elbette bu da bir etkidir, ancak "asil oy kaybının" neden olarak görülmemesi gerekir. Kaldı ki Sabri Ok 31 Temmuz tarihli Gündem Gazetesi'ndeki değerlendirmesinde siyasetle ilgili olan ama örgütsüz konumdadı Kürtlerin oylarını dahi kazanılmadığından, bu kesimlere yönelik bir politikanın belirlenmediğinden bahsetmektedir.

Değerlendirme de göstermektedir ki ülkemizin en yoksul kesimini oluşturan Kürt emekçilerinin sınıfsal sorunları tali konuma itilmiştir. Böyle yapıldığı sürece halktan kopmak, bürokratlaşmak kaçınılmazdır.

DTP'nin seçimlerde başarısız olmasının ana noktalarından biri sadece ulusal söylemlerle hareket etmesi, sadece bununla sınırlı bir politika yapmasıdır. Dolayısıyla sadece belirli bir kesime hitap ettiğinden kaynaklı zaten mevcut seçimlerden oy alabilecek kitle sınırlıyken, bununla birlikte halktan kopuk siyaset tarzı da ortaya çıkmaktadır. Bu tespiti büyük oranda Sabri Ok da yapmaktadır: "Ancak sadece kimliğe dayalı siyasetin tüm topluma hitap etmesini beklemek gerçekçi değildir. Kimlik sorunuyla işlenmesi gereken farklı sosyal ve ekonomik taleplere de tatmin edici bir duyarlılık gösterilmesi gerekiyordu. Yok-

sulluk, açlık, kadın ve çocukların barınma, sağlık ve eğitim sorunları, sokak çocukları, gençliğin yaşadığı ekonomik ve kültürel sorunlar vb toplumsal sorunlar da ilgi alanımızda olmalıdır."

Önemli bir diğer özeleştiri konusu da, "halkçı siyasetin duyarlılığından uzaklaşarak neredeyse halka rağmen siyasetin uygulandığı; gittikçe elitleşen, halktan kopan, halkın içinde değil büro ve binalarda siyaset yapan, yemeklerde, kokteyllerde halkın sorunlarını tartışan ve bu ortamlarda çözüm arayan tarzın yaygınlaşmasıdır. Bürokratik, anti-demokratik, halkı küçümseyen, dinlemeyen, dikkate almayan, yaşam tarzı itibarıyla halktan uzaklaşan bir tutumun kaybedeceği, kaybettirdiği açıktır."³

DTP Türkiye'nin partisi olduğundan dem vurmaktadır. Ancak bu söylem çok esnek ve anlamı belirsizdir. Bizim açımızdan esas olan ezilen proleter sınıfın partisi olmaktır. Bizim tüm Türkiye'yi kucaklamaktan anladığımız devrimden çıkarılan tüm sınıflarla birlikte hareket etmek, ezilen emekçi/yoksul kesimi sahiplenmektir. Bunu gerçekleştirmenin yolu da ezilen emekçilerin gerçek sorunları üzerinde yoğunlaşmaktır.

Bunun yanı sıra DTP'nin aday seçimleri de ayrı bir "olay" konusudur. Zira Kürt Ulusal Mücadelesi'nin yıllarca yükünü taşımış, bu yönüyle de Kürt halk kitlelerinin yüreğinde önemli bir yere sahip kişiliklerin yerine, halkın güveninin kazanılmamış, çıkar ilişkili kişiliklerin aday gösterilmesi de bu sonuçta etkili olmuştur. Kürt illerinde biz-zat DTP'nin kendi adayları dışında AKP'nin desteklenmesi yönünde çağrı yaptığı "spekülasyonları" bir yana bırakırsak dahi bu illerde AKP'nin ciddi oranda oy aldığı gerçeği mevcuttur. Bu noktada (tam da ezilen de olsa ulusal burjuvazinin karakterine uygun bir şekilde) halkın dini çelişkileri konusunda bir açılım getirmeme, hatta aksine bu duygularını geliştirecek pratiklere girilmesi önemli bir yer tutmaktadır.

Sonuçta; Kürt ulusal hareketiyle aynı dilden konuşmadığımız ortadadır. Kürt ulusal hareketinin bu kavramdan anladığı Kürt ulusal sorununu egemen sınıflara anlatma, onlarla pazarlık yapma, faşizmin temsilcileriyle el sıkışma gibi pratiklere girmektedir. Biz bu anlayışı doğru bulmuyoruz. Eğer gerçekten Kürt ulusal hareketi ezilen emekçi sınıflara hitap etmek gibi bir gayret içerisine girelse, biz bunu memnuniyetle karşılarız. Ancak hiçbir şekilde mecliste şoven bir yemin etmeyi, eli kanlı faşist cellâtlarla demokratik tavır diye el sıkışmayı haklı bulmuyoruz. Elbette belirli dönemler çeşitli anlaşmalar yapılabilir ancak varlıklarının bir nedeni Kürt ulusunun reddi üzerine kurulan örgütlerin, parti temsilcilerinin eli sıkılmamalıdır.

¹ Veriler için Kürt Enstitüsü Tarih Komisyonu Üyesi Hasan Özgüneş'in 1 Ağustos 07 tarihli gündem gazetesindeki yazısına bakınız.

² 1 ağustos tarihli Gündem gazetesini

³ 1 Ağustos 07 tarihli gündem gazetesini

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK 125

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK 125

Endüstrilerinin yıkıma yol açan atıklarını engellemek için, arıtma tesisleri, filtre gibi araçlardan öcü gibi uzak durmaları; para hırslarının ne denli olduğunu bizlere acı bir şekilde göstermektedir. Ki bu arıtma tesisleri için harcaacakları para –zaten kendi paraları değil, halkın parası- onlar için devde kullakken, onlar, bu parayı bile gözden çıkarmaya tahammül edemiyorlar. Afrika için de durum farklı değil. Afrika'nın büyük bölümü ekvatorial kuşakta olduğu için buraların aşırı sıcak olması gayet normal bir durumdur. Zaten burada yaşayan insanlar da buna uyum sağlama yapılarıyla hayatlarını sürdürüyorlardı. Ama artık öyle değil. İnsanları hayvan pazarındaki satılık hayvanlar gibi satın almadan alıp çalıştıran; tüm kimyevi çöplüklerini, atıklarını arıtmadan, arsızca buralara götürüp gömen bu asalak sınıf; Afrika'yı bir nevi Avrupa ve Amerika'nın çöplüğüne döndürmüş ve küresel ısınmanın cehennemine atıvermiştir.

Bugünlerde yardım paketleri gidiyor oralara. Kimden alıp kime satıyorlar acaba? Bu, kandırmacadan, göz boyamaktan başka bir şey değildir. Bir insanın üzerindeki değerli, altınlarla süslü elbiseyi çalıp, onu çamura çukuruna attıktan sonra kendi hayvanlarının bile giymeye tenezzül etmediği paçavraları ona hediye etmek ne kadar insanlıksa, bu da öyledir.

Küresel ısınma üzerine çalışan uzmanlar da sıtma, deng humması gibi tropikal hastalıkların yayılacağına; ishal, kötü beslenme,

polen alerjisi, sıcak dalgaları, fırtınalar, kuraklık ve sellerin bedelini yoksulların ödeyeceğine dikkat çekiyor. Uzmanların küresel ısınmanın şimdiye kadar nelere yol açtığını anlatan raporlarından bazı kesitler:

- Avrupa'da 2003'teki sıcaklıklar 16 ülkede 70 binden fazla insanın ölümüne yol açtı.
- Kirli suların yol açtığı hastalıklar yılda 2,2 milyon insanın ölümüne neden oluyor.
- Yine kirli suların yol açtığı hastalıklar 8 saniyede bir bebek öldürüyor.

- Dünya üzerinde 1,2 milyar insanın içecek suyu, 2,4 milyar insanın su arıtma tesisi yok.
- Birçok ülkede kuraklık, buzulların erimesi gibi olumsuz gelişmelerle, aşırı yağışlardan kaynaklı seller meydana geldi.

Peki, Türkiye küresel ısınmanın neresinde? Ne tip önlemler alındı bu tehlikeye karşı? Yoksa Türkiye'de mi bu sorunu kulak arkası etti? -sanki başka türlü sü beklenilebilirmiş gibi- Bu konuda TZOB'un yaptığı açıklamalar yeterince açık sayılır:

- Türkiye'deki endüstri kuruluşlarının % 98'inde arıtma tesisi yok.

- Türkiye'nin turistik kuruluşlarının % 81'inde arıtma tesisi yok.

Sadece Antalya-Bodrum arası 131 turistik tesisin % 80'i günde 76 ton katı ve 674 ton sıvı atığı ile 813 kg yanmış yağ denize hiç arıtmadan bırakıyor. Bu tatil yerlerinde duyuncaya kadar eğlenen burjuvalar yarın su kıtlığı kaplarına dayandığında -ki onların kapısına dayandığı zaman milyonlarca yoksul

yutmuş olacaktır- sorumluluğu yine halkın üzerine atacak; tatil yerlerinde eğlencenin artıklarını görmezlikten gelip halkın kaynakları daha az kullanması için elinden geleni yapacaktır. Aslında yapmaya başladı bile. Bur-

juva medyanın halkı küresel ısınmaya daha duyarlı hale getirmek için (!) yaptığı propagandalar, halkı cahillikle suçlamaları da bunun bir örneği. Hatta son zamanlarda kendi elleriyle hazırladıkları ve medyanın pophollandığı "Küresel Isınmaya Karşı Konserler" gündemdedi. Bu konserlerde yine kendileri çalıp kendileri oynadılar ve yine kirillik had safhaya ulaştı. Verilerle devam edelim;

- Yılda yaklaşık 73 milyar metreküp su kullanılabilir olduğu halde tesis eksikliğinden tüketilemiyor.

- Türkiye'de endüstri kuruluşlarının ürettiği 930 milyon metreküp atık suyun ancak % 22'si arıtılıyor.

- Türkiye'deki 3215 belediyeden 141'inde kanalizasyon sistemi, 43'ünde arıtma tesisi yok.

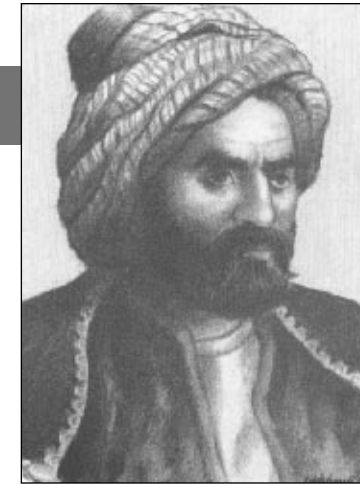
- Kanalizasyon sularının % 98,67'si hiç arıtılmadan kanalizasyon kanallarında kaderine (!) terk ediliyor.

- Türkiye geneline yılda ortalama 509 milyar metreküp yağış düşüyor. Bu yağışın % 63,5'i buharlaşma, terleme, tutulma ve sızmadan dolayı kayboluyor. Bütün bu olayların oluşumundaki artış tamamıyla yeryüzünün atıkla çöplüğe çevrilmesinden kaynaklanıyor.

Sorumluluğunun farkına varmış insanlar elbette doğaya zarar vermekten kaçınıyor, onu elinden geldiğince ihtiyacı ölçüsünde kullanıyor. Ama bugün dünya bu hale geldiye bunun suçlusu bilinçsiz ve sorumsuz halktır demek ne kadar mantıklı olabilir ki? Küresel ısınmanın faturasını halka çıkaran zihniyet, onların boğazını sıkarak yapacağı tasarrufla saltanatının ömrünü daha kaç ay sürdüreceğini hesaplamaktadır? Dünya üzerindeki tüm sömürgeci sistemleri teşhir edip onların bozmadıkça ne küresel ısınmanın etkisi azalır ne de yıkımı durdurabilecek çözümler geliştirilebilir!☹

Mersin'den bir liseyi YDG'li

Ahmedê Xanê'yi ölümünün 300. yılında anıyoruz

Büyük Kürt şairi **Ahmedê Xanê**'nin nerede doğduğu tam olarak bilinmemektedir. Kimi kaynaklara göre Doğubeyazıt'ta kimilerine göre ise Hakkari'nin Xanê köyünde dünyaya geldiği söylenmektedir. Elbette Ahmedê Xanê (Xanê'nin Ahmed'i) denmesinin bir nedeni vardı. Kesinliği olmamakla beraber kimileri bağlı bulunduğu aşiretin ismini aldığından ötürü kimi bilgilere göre ise annesinin isminin Xanê olması nedeniyle kendisine Ahmedê Xanê denilmiştir.

Henüz küçük yaşlardayken edebiyata olan ilgisi ortaya çıktı. 14 yaşında edebiyata başladı ve dünya klasikleri ile yarışabilecek düzeyde olan ve 44 yaşında tamamlanacağı büyük şahe-

resi **Mem u Zin**'i yazdı. Doğubeyazıt'ta medrese eğitimini aldıktan sonra bölgenin ileri gelenlerinden istediği desteği alamayan Ahmedê Xanê kendi çabalarıyla açtığı okulda geleceği kendilerinde gördüğü Kürt gençlerine ders vererek, hayatını öğretilenlik yaparak sürdürdü. Kürt edebiyatının en büyük şairi Ahmedê Xanê'nin yaşı artık kemale erdiğinde sanatındaki mahareti berraklaştı. **Birçok kimse tarafından hikaye olarak bilinen Mem u Zin aslında geçmiş mi milattan öncesine dayanan "meme alan" destanından esinlenerek yazdığı mesnevi türünde bir şiirdir.**

Çağına göre ileri görüşlü olan Xanê kendi dünya görüşünü eserlerine ustalıkla yansıtmıştır. Mem u Zin'de de ifade ettiği gibi haksızlığa, zulme, feodal düzene ve gericiliğe karşı çıkmış; en büyük silahı olan sanatıyla bu uğurda mücadele etmiştir. Yine Mem u Zin'de dönemin sosyo-kültürel yapısını, idari durumunu çok iyi tasvir eden yazar iyiliği, doğruluğu, suçsuzluğu,

zayıflığı ve çaresizliği Mem ile Zin karakterlerinde toplarken, kötülüğü, fitneçiliği, ikiyüzlülüğü ve zulmü Beko'da (Bekir) somutlaştırmıştır.

Ahmedê Xanê'nin bir başka önemli eseri olan **Nubara Bıçukan** (Küçüklerin Turfandası) Arapça-Kürtçe bir sözlüktür. Bu eserin önsözünde; "Ben bunu revaçtakiler için değil, Kürt çocukları için yazdım" diyen şair revaçtakiler sözleriyle makam sahiplerini kastetmiştir. **Buradan da anlaşılıyor ki eserlerini mutlu azınlık için değil, ezilen halk çoğunluğu, mutsuz halk çocukları için hazırlamıştır.**

Döneminin birçok şairi saray ve çevresine yaranabilmek için Arapça, Farsça dillerini yeğlerken Xanê ise bu dilleri bildiği halde bütün eserlerini anadili olan ve yaşatılması gereken Kürtçe'yi kullanarak halkı saraya yeğ tuttuğunu bir ke-re daha göstermiştir.

Yaşadığı 17. yüzyılda Kürtler ve Acemler

arasında çıkan anlaşmazlıklar bulunuyorken, bu durum ve bozuk düzen Ahmedê Xanê üzerinde çok etkili olur. **Bu yüzden eserlerinde Kürtlerin birlik olmayışından yakınmaktadır.**

1707'de Doğubeyazıt'ta yaşamını yitiren Ahmedê Xanê bugün İshak Paşa Sarayı'nda yatmaktadır. 2003'de Doğubeyazıt Belediyesi-since dikilmek istenen Ahmedê Xanê heykeline TC devletinin Kürt ulusu üzerindeki inkar politikasından bağımsız düşünölemeyecek bir engel çıkarılmıştır. İlk engel nedeni olarak heykelin "Lenin'e benziyor" gerekçesi gösterilip engellenmiştir. Bunun üzerine heykeltıraş yaptığı ikinci çalışmasında sarı ve oturur durumda bir modelle Ahmedê Xanê heykelini meydana getirmiştir. Bu sefer de TC Kültür Bakanlığı "halkta din adamının heykelinin dikilmesi "Lenin'e benziyor" gerekçesiyle heykelin açılışı için bürokratik prosedürleri engelledi. Heykel en son Doğubeyazıt Festivali sırasında açılabilir!☹ **Amed YDG**

Emperyalizme nitelikli işgücü değil, Onurlu, yurtsever, devrimci bir gençlik yaratacağız!

Kitle çizgimiz üzerine bir süredir dergimizde ve YDG toplantılarında sürdürdüğümüz tartışma olumlu bir safhaya ulaşmıştır. Bahar döneminin ardından yaz sürecinin sınırlı olanakları dahilinde birçok alanımızda süren tartışmalar dahi bizlere önemli deneyimler kazandırmıştır. Bu deneyimleri okulların açılmasıyla birlikte ülke genelinde daha yaygın ve derinlikli şekilde ele alarak belirli somut adımları atmak yararlı olacaktır.

Devrimci gençlik hareketini yükseltme iddiasıyla faaliyet yürüten Yeni Demokrat Gençlik; anti-emperyalist, anti-faşist, anti-feodal temelde gençliğin gerçek talep ve özemlerini savunmaktadır. YDG'nin programı da incelendiğinde geniş bir gençlik kitleisini kapsayacak bir potansiyelinin olduğu açıktır.

Ancak YDG'nin bu potansiyeline ve 20 yıllık birikimine karşın halk gençliği içindeki konumunun arzu ettiğimiz yerin çok gerisinde olduğu açıktır. Bugün ülkemizin farklı bölgelerinde yüzlerce gence ulaşan ve harekete geçirebilen bir yapısı olsa da örgütlülüğünü sağlamlaştırma ve etki alanını binlere ulaştırma söz konusu olduğunda ciddi yetmezliklere sahip olduğu açıktır.

Bu durum yalnızca YDG ile ilgili bir sorun değildir. Hem genel devrimci hareket hem de devrimci gençlik hareketi açısından kitleleri seferber etmede ciddi sıkıntılar yaşamaktayız. Bu nedenle öncelikle bu sıkıntıların nedenleri ve çözüm yöntemleri üzerine yoğunlaşmaya ihtiyaç vardır.

Gençliğin talepleri ve örgütlenme sorunu

Bugün ülkemizde güçlü bir devrimci gençlik örgütüne ihtiyaç kalmamıştır mı? Yani güçsüzlüğümüz nesnel koşulların elverişsizliğinin doğal bir sonucu olarak mı algılanmalıdır? Bu soruya net bir şekilde hayır cevabını verebiliriz.

Ülkemizde 1960'lı yılların sonlarından bu yana toplumsal muhalefet içinde gençlik hareketinin dinamik ve azımsanmayacak bir yeri vardır. Dönemlere göre etki alanında gelişmeler ve gerilemeler yaşansa da özellikle öğrenci hareketi her dönemde toplumsal muhalefetin vazgeçilmez bir parçası halini almıştır.

Günümüzde de çok sayıda devrimci demokratik gençlik örgütü faaliyet yürütmesine karşın, ileri kitleye dahil olan, düzene muhalif, kendisini ilerici, devrimci olarak tanımlayan çok sayıda anti-emperyalist, anti-faşist genç bulunmaktadır ancak örgütsüz kalmaktadır. Gençlik örgütlenmelerinin etki ala-

nındaki gençlik kesimlerinin önemli bir bölümünün de örgütlülük konusunda net bir duruşunun olduğu söylenemez. YDG'nin kendi pratiğinden de görmekteyiz ki yıllardır çevremizde azımsanmayacak bir kitleyle ilişkimiz olmasına karşın bu kitle sürekli değişmekte, bir dönem bizle birlikte hareket edenler çeşitli sebeplerle uzaklaşırken yeni yüzler çevremizde yer almaktadır. Bu olumsuz akışa son vererek **örgütlü bir gençlik hareketi** yaratmak için çaba harcamamız gerekmektedir.

Bununla birlikte emperyalizmin ve ülkemizdeki uşaklarının halk gençliğine yönelik saldırıları da bitip tükenmemektedir. Yıllardır eğitimin niteliksizliği, gericiliği, anti-bilimselliği ve paralı olmasına karşı mücadele yürü-

rütüyoruz. **Halk gençliğine anadilde, bilimsel, demokratik ve parasız eğitim verilmesi talebini savunuyoruz.** İlkokuldan itibaren küçük beyinlere ezberlettirilen ırkçı-faşist sloganlar, baştan sona yalanlarla dolu bir tarih, bilimsel bilginin elde edilmiş yöntemlerinden uzak, kalıpcı, ezberci bir eğitim dayatılmaktadır. **Anadilde eğitim yasaklanmakta, eğitim mekanizması başta Kürt ulusu olmak üzere farklı milliyet ve inançlardan halkımızın asimile edilmesi için seferber edilmektedir.** Evinde, köyünde, çevresindeki herkesle Kürtçe konuşan çocuklara okulda zorla Türkçe öğretilmesi örneğindeki gibi çeşitli zalimane uygulamalardan milyonlarca genç etkilenmektedir.

Eğitimin niteliksizliğinin yanı sıra üniversite kapıları emekçi çocuklarına ÖSS adaletsizliği ile kapatılmaktadır. 1.5 milyondan fazla gencin yanı sıra aileleri

ve yakınları dahil milyonları etkileyen ÖSS zulümü ile tamamen adaletsiz bir yöntemle üniversiteye giriş vizesi verilmektedir. ÖSS engelini geçebilmek için dershanelere gitmeye mecbur bırakan sistem yüzünden yüz binlerce öğrenci milyonlarca lirayı dershanelere dökmekte, okulda öğretilmeyen bilgiler bir de dershanelerde ezberlettirilmeye çalışılmaktadır.

İlköğretimden üniversitelere kadar halk gençliğinin okumasının önündeki önemli tehditlerden biri de hızla yaygınlaşan özel okullardır. Onbin liralara ölçülen eğitim ücretleri ile halk tercihe zorlanmaktadır: ya bu parayı vermeyip kötü bir eğitim alırsın ya da "fedakârlık" yapar, olanakları bol, daha iyi bir eğitime sahip olursun. Devlet de türlü yöntemlerle, örneğin burslu öğrencilerin giderlerini karşılayarak, özel okulları desteklemekte, özel okullara gösterdiği hassasiyeti kendi okullarından esirgemektedir.

Üniversitelerde de genel eğitimin sorunlarının yanı sıra zorunlu harçlar dayatılmakta, tüm hizmetler özelleştirilerek paralı hale getirilmekte, YÖK gibi bir baskı kurumu her türlü bilimsel, akademik ve demokratik gelişimi baltalamaktadır. Cuntanın üniversitelere musallat ettiği YÖK çok geniş bir gençlik kesimini, görüşlerinden kıyafetine kadar türlü nedenlerle mağdur etmekte, gençlerin nitelikli bir eğitim almasına sekte vurmaktadır.

Sermayeye köle yetiştirme merkezleri

Bugün YÖK'ün çok daha önemli bir misyonu bulunmaktadır. AB emperyalizminin önderliğinde başlatılan ve Bologna Süreci olarak adlandırılan bir süreç dahilinde Türkiye'nin de dahil olduğu 40'tan fazla ülkede eğitim yeniden yapılandırılmak istenmektedir. **Ulusal ölçekte kazanılan haklar gasp edilmekte, eğitim tamamen ve açıkça sermayenin çıkarlarına ve taleplerine uygun şekilde yeniden tanımlanmaktadır.** Eğitim toplumsal değil bireysel bir hak olarak ele alınmakta ve eğitim alarak cahil kalmak istemeyenlerin bu taleplerini ücretini ödeyerek ulaşılabilecekleri iddia edilmektedir. **Eğitimin temel misyonunun piyasanın ihtiyaçlarına uygun nitelikli işgücü yetiştirilmesi olduğu açıkça ifade edilmektedir.** Hayat boyu öğrenme veya sürekli eğitim adı altında mezuniyetin ardından da mesleki bilgileri geliştirme ve piyasada daha avantajlı bir konum elde edebilmek adına gençler özel programlara katılmaya, sertifika peşinde koşmaya, çok farklı

meslekleri bir arada yapabilmek becerisine sahip olmaya zorlanmaktadır. **Özcesi kendi ayakları üzerinde durabilen, çok yönlü, onurlu, ülke ve dünya sorunlarına duyarlı, ne yaptığını bilen bir gençlik yerine kendisini patronuna adayan, tüm çabası işini koruyabilmek için sürekli artan taleplere cevap verme peşinde koşan, tüm düşüncesi "nasıl kurslar alırım da kendimi en iyi sömürülecek işgücü olarak pazarlarım" olan bir gençlik yaratılmak istenmektedir.**

Bununla da yetinilmemekte, üniversiteden mezun olan gençlerin nitelikli, yetkin, yeterli olmadığı iddiasıyla mesleğini kavrayana kadar, hayatının en dinamik kesimini **stajyer** olarak geçirmesi, çok düşük bir ücret karşılığında, sosyal güvencesiz çalışması beklenmektedir. Bu süre zarfında çeşitli özel kurslarla bilgilerini pekiştirmesi ve çeşitli sınavlara girerek kendini kanıtlaması talep edilmektedir. Özcesi para ve sermaye sahibi olan, emegen konumda bulunan sınıfların temsilcileri bizleri düşünmeyen, her denileni yapan robotlar, köleler olarak değerlendirilmekte ve hayatımızı etkileyen bu uygulamaları kararlılıkla görüştüğümüzü dahi almamaktadır.

Son yıllarda YÖK'e aferin de aldıratan uygulamalar (AB, Bologna Sürecindeki çalışmaları nedeniyle ülkemize üstün performans notu verdi) tüm gençliğin gündemindedir. **Yetkin mühendislik, sözleşmeli/ücretli öğretmenlik, aile hekimliği, meslekî yeterlilik vb. uygulamalar, binlerce ölçülen sertifika programları, diplomalardan unvanların kaldırılarak çeşitli sınavların dayatılması, medikalardan kapatılarak öğrencilerin sağlık haklarının gasp edilmesi vb.** hem eğitim hem de mesleki haklarımızı yönelik yoğun saldırıların parçalarıdır. Bu saldırıların sadece ülkemize özgü olmadığını, emperyalizmin dayattığı kapsamlı bir saldırı paketi olduğunu hesaba kattığımızda geçtiğimiz dönemde Fransa'da, Almanya'da, Yunanistan'da eylem yapan öğrencilerle ortak yanlarımızı görmemiz mümkün olacaktır.

Öğrenci gençliğe yönelik uygulamalar daha da sayılabilir ancak gençliğe yönelik düzenin saldırıları açıktır ki öğrenci gençlikle sınırlı değil. İşçi gençlik de düzenin adaletsizliğini en yoğun şekilde yaşamaktadır. Yoğun işsizlik içinde zor iş bulabilenler genellikle istikrarlı bir işe sahip olamamaktadır. Düşük ücretle, sigortasız, sendikasız, güvencesiz çalışan gençliğe en yoğun sömürü uygulanmaktadır. Organize sanayi bölgelerinde açılmaya başlayan

"Beceri Merkezleri", çeşitli eğitim kurumlarının açtığı "Sürekli Eğitim Merkezleri" vb. ile işçi gençliğin geleceği de gasp edilmektedir. Köylü gençlik açısından da saldırılar benzerdir. Zaten geniş bir kesimi yılın belirli dönemlerinde şehirlere göç ederek geçici işlerde çalışarak işçi gençliğin sıkıntılarına paylaşırsa da kotalar, sözleşmeli çiftçilik vb. uygulamalarla köylü gençlik açısından da koşullar elverişsizleşmektedir.

Saldırıların niteliği itibarıyla emekçi gençlerle öğrencilerin ortak hareket etmesinin koşulları ve gerekliliği de oldukça yükselmiştir. Zaten bu saldırıların parçalı şekilde püskürtmek de mümkün değildir. Haklarını korumada önemli adımlar atan Fransa ve Yunanistan örnekleri de incelendiğinde işçi ve memur sendikalarının örg-

renci örgütleriyle ortak şekilde ve uzun süreli mücadele ettikleri görülecektir.

Örgütlü, devrimci, militan bir gençlik hareketine ihtiyaç var

Yukarıda özetlediğimiz saldırılar da göstermektedir ki ülkemizde emperyalizme ve faşizme karşı güçlü, kitlesel, militan bir devrimci gençlik hareketine büyük bir ihtiyaç vardır ve bu konuda toprağımız bereketlidir, potansiyelimiz büyüktür. **Bu nedenle şu anki gerçekliğimizi sorgularken ve değiştirmeye çalışırken, sınıf mücadelesinde adımlar atarken tarihsel bir bilinç, kararlılık ve ciddiyetle, kolektif şekilde örgütlenme seviyemizi yükseltmeye ihtiyaç vardır.** Emegen sınıfların krizlerinin derinleştiği, halkı yönlendirme, halka umut verme kapasitelerinin alt seviyelere düştüğü, ideolojik-politik dayatmaların (sınıf mücadelesinin sonu, küreselleşme vb) inandırıcılığının kalmadığı bu dönemde devrimin yeni dalgasını yükseltmek ve dünya ge-

nelindeki hareketliliğe ülkemizden ses katılmak için sorumluluklarımız oldukça büyüktür.

Bu doğrultuda öncelikle kendi içimizden başlayarak, YDG'yi masaya yatırarak ilerlemeye çalışıyoruz. **Devrimci ideallerimizi, politikalarımızı, düzene karşı mücadele azmimizi göz önüne alarak halkımıza layık, halka hizmet etme bilincine sahip güçlü bir gençlik örgütü olmak için bizi en fazla engelleyen öznel, iç zaafları aşmayı hedefliyoruz.** Bu açıdan koşullarımız oldukça müsaittir. YDG'nin 20 yıllık tarihsel deneyiminin yanı sıra içinden geçtiğimiz süreçte 8. Oturumunu gerçekleştiren Proletarya Partisi'nin aldığı kararlar ve yönelimi de bizim için avantajdır. Ülkemizdeki Yeni Demokratik Devrimin öncüsü olan ko-

pallı yönlerimizi aşmamız, yüzümüzü kitlelere dönmemiz ve kitlelerle olan bağlarımızı geliştirmek için farklı yöntemler belirlememiz etkili olacaktır. Bu aynı zamanda sınıf mücadelesinin güncel meselelerini daha ayrıntılı, bütünlüklü ve öngörülü şekilde ele almamızı da sağlayacaktır/sağlamalıdır. Açıktır ki bunun için teoriyle pratik arasındaki kopmaz ilişkiyi göz önüne alarak sistemli ve bilimsel bir araştırma-inceleme yöntemini kavramamız gerekecektir.

Diyalog meselesi

Kitlelere yüzümüzü dönerek bu doğrultuda çalışmalar yapmamız yeterli olmayacaktır. **Önemli olan bu çalışmaların sonucunda ulaştığımız kitleleri örgütleyecek ve seferber edecek bir örgüt mekanizmasının yaratılabilmesidir.** Ne kadar doğru sözler söylesek söyleyelim, tüm zamanımızı insanlara gerçekleri anlatmakla geçiresek de, şayet bize en yakından başlayarak mümkün olan en geniş kesimi sorunları ve talepleri doğrultusunda örgütleyemiyorsak başarılı olmamız mümkün olmayacaktır.

Bunun için de öncelikli olarak kitlelerin kendilerini ifade edebilecekleri, kendi inisiyatiflerini açığa çıkarabilecekleri bir demokratik işleyiş geliştirmek zorundayız. Açıktır ki kimsesiz, emek vermediği, katkı sunmadığı, kendisini ifade edemediği bir örgütlenme içinde uzun süre kendisini var edemez. Emek ve katkı sunabilmek için de **diyalogun** geliştirilmesi gerekmektedir. Şayet YDG'yle tanışan, YDG'nin çalışmalarını takip eden gençler kendilerini ifade etmekte, katkı sunmakta yetersiz kalıyorsa açıktır ki diyalog kurmada sıkıntı yaşanmaktadır. Yeterli bir diyalog kuramıyorsa yeni arkadaşlarımıza benzer şekilde örgütümüzün de kendi politikalarını, çalışma tarzını ve hedeflerini ifade edemediği ortaya çıkacaktır. Yani sorun çift yönlüdür. **Kitleler bizim yanımızda kendisini ifade edemiyorsa, biz de bir başka açıdan kendimizi kitlelere anlatamıyoruzdur.** Bu nedenle demokratik yönümüz geliştikçe safırlarımıza katılanlar kendi özgünlüklerini faaliyetimize yansıtabilecek, örgütümüzü de bir bütün olarak daha anlaşılır ve kabul edilebilir bir yapıya dönüştürecekler.

Demokrasi sorunu

Demokrasi sorunu ülkemizde temel sorunlardan bir tanesidir ve bizler de devrimci gençler olarak demokratik bir ülke talebini mücadele ediyoruz. Ancak demokrasi bilincinin kitleler nezdinde zayıf olması safırlarımızda da etkisini göstermektedir. **Halkımı-**

Komünist Ustalardan Öğrenelim...

Marxizm-Leninizm-Maoizm'in Tarihi-4

Bu Dönemdeki Diğer Devrimler

1848 Avrupa Devrimi küresel etki göstermiş ve aynı yıl Brezilya Pernambuco'da bir ayaklanmaya ve 1850'lerin başlarında Kolombiya Devrimine ilham kaynağı olmuştur. 1854-56 İspanya Devrimi'nin dahi aynı ışıktan doğmuş olabileceği söylenebilir. Bununla beraber, ilk başkaldırı başlatılan ve sonra da işçileri yalnızlığa ve yenilgiye itererek ihanet eden askeri görevliler de burjuvaziden sonra yıkılmıştır.

Bu dönem esas mücadeleyi sömürgelerde ve yarı-sömürgelerde görmüştür. Başlıcaları **Çin Taiping Köylü Devrimi (1851-64)**, **Birinci Hindistan Bağımsızlık Savaşı (1857-58)** ve **Büyük Cezayir İsyanı (1871)**.

Taiping Devrimi mücadele açısından geniş alanlara yayılmış ve "Ütopya" tarım sosyalizmi fikrinin temelinde yeni bir toplum kurmaya çalışan 17 ili kapsamıştır. Amerika, Britanyalı ve Fransızlarla beraber Ching İmparatorluğunun askerlerinin müttefikleri tarafından sonunda yıkılmıştır. Diğer mücadeleler de yerel halktan ihanet eden insanlarla yardımıyla sömürgeci tarafından yok edilmiştir.

Bu dönem, Napolyon Savaşlarının (1815'ten beri) ardından gelen nispi durgunluktan sonra, ana kapitalist güçlerin önceki savaşlarının tekrar yaşanmasını sağlayan savaşlar yıldırdı da. Avrupa'da; Rusya'nın bir tarafta olduğu ve diğer tarafta Britanya, Fransa ve Türkiye'nin olduğu, 600.000 ölüyle sonuçlanan Crimean Savaşı (1854-56), Fransa, Savoy ve İtalyanların Avusturya'ya karşı (1858-59), Prusya ve Avusturya'nın Danimarka'ya karşı (1864), Prusya ve İtalya'nın Avusturya'ya karşı (1866), Prusya ve Alman eyaletlerinin Fransa'ya karşı (1870-71). Amerika'daki büyük savaşlar 630.000 kişinin ölümüyle sonuçlanan Amerika'nın sanayilemiş kuzeyi ile tarımla uğraşan güneyi arasındaki İç Savaş (1861-66) ve 330.000 kişinin ölümüyle sonuçlanan bir tarafında Paraguay diğer tarafında Arjantin, Uruguay ve Brezilya'nın olduğu savaştır. **Bu savaşların ana sebebi kapitalist büyümenin gelişimi ve bunun dışında baş gösteren doğrudan veya do-**

laylı çatışmalarıdır. Onlar birçok durumda tamamlanmamış burjuva devriminin vazifelerini tamamladılar. Amerika iç savaşında Britanya'dan bağımsızlığın tamamlanmamış vazifesi, Birleşik Devletlerin yeni büyük endüstriyel ekonomisine entegre olmuş Güney eyaletleri (Britanya krallığıyla yakından ilişkili kalmayı sürdürmüştü) tarafından tamamlandı. **1848 devriminde yerine getirilmemiş olan ulusal görevler Avrupa savaşlarında tamamlanmıştır.** Almanya ve İtalya'nın modern kapitalist ulus eyaletleri böylece kuruldu, Romanya 1850'lerin sonuna doğru mevcudiyetine ulaştı ve Macaristan 1867'de Avusturya İmparatorluğunda özerkliğini kazandı. Polonya ve İrlanda bununla beraber 1863 ve 1867'de ciddi ulusal akımlar ve ayaklanmalara rağmen mevcudiyete ulaşamadı.

Marks ve Engels yukarıdaki tüm olaylara ilişkin kapsamlı yazılar yazmıştır. Marks Avrupa ve Asya'daki çeşitli olayları analiz ettiği **"The New York Tribune"**'de 1852'den 1862'ye kadar düzenli bir şekilde önemli katkılarda bulunmuştur. Bu makalelerin bazıları bir araya getirilerek kitap haline dönüştürüldü. Bu makaleler savaşlar ve devrim olaylarında ve proletaryanın görüşü noktasından yükselen talepleri yalın bir şekilde anlatmıştır. Bu sonuç proleter taktiklerinin daha da gelişmiş teorisidi.

İşçi Sınıfının Enternasyonal Birliğinin Şekillenmesi

İşçi sınıfı içerisinde, özellikle Britanya ve Fransa'da, sınıfın uluslararası birliği veya birkaç binale adıyla **"I. Enternasyonal"**ın inşasına katkı sağlayacak güçlü enternasyonalist bir eğilim mevcuttu. Oluşum, 1848 devriminin başarısızlığını izleyen uzun bir gerici-lik döneminden sonra, yükselen proletarya ve burjuva ulusal devrimci mücadele dalgası bağlamında kendi kendine yer edinmiştir. Özellikle 1857 ekonomik bunalımının sonuna doğru İngiltere ve diğer ülkelerde Ticaret Birlikleri ve diğer işçi organizasyonlarına teşvik veren 1860-62'nin güçlü grevci bir akımı vardı.

İngiliz ve Fransız işçilerinin 1863'te Rusya'nın Polonya ayaklanmasını saklı tutuşunu protesto etmek ve Polonya için özgürlük is-

teği için katıldıkları gösterilerde örgütsel bağlantılar kuruldu. Bu uluslararası oluşum sırasındaki konuşmalar İngiliz işçilerinin konuşmalarını önemseyen Fransız işçilere kendilerini temsil eden bir resmi adres göndermelerini sağladı. Fransız işçilerin cevabı Enternasyonal İşçiler Birliği'nin oluşumuyla sonuçlanan **28 Eylül 1864** mitingiyile sunuldu. İngiliz ve Fransızların yanında Alman, İtalyan ve Polonyalı göçmenlerin de katıldığı bu miting, resmi yayın organı olarak İngiliz emekçi dergisi "the bee-hive"le Londra'da karargâh kurmaya karar verdi. Mitingde önerilen Marks derginin konseyine seçildi ve Almanya için uygun sekreter olarak görevlendirildi. Kendisi "Inaugural address" ve ilk enternasyonal bileşimi ve programı olan "provisional rules"u yazmıştır.

The Address, kısaca ekonomik ve politik durumu analiz etmiş ve politik gücü elde edecek politik hareketleri oluşturmanın işçi sınıfının büyük vazifesi olduğunu belirtmiştir. **The rules, varlıklı sınıfın kurmuş olduğu tüm eski partilere karşı olan, işçi sınıfının, sadece belirli bir politik parti-nin kurulmasıyla sınıf olarak hareket edebileceğini masaya yatırmıştır.** Bu dokümanlar işçi sınıfı partisinin örgütsel ilkerlerinin ilk gelişimini de kapsamaktadır.

Birinci Enternasyonaldeki Yanlış Eğilimlere Karşı Savaş

Yukarıdaki prensiplerin temeli ve enternasyonal işçi sınıfının büyüyen mücadelesi çeşitli ülkelere yayıldı. İlk beş yılda birimler Britanya'nın yanında Fransa, Belçika ve İsviçre'nin çeşitli kasabalarında oluşturuldu. Almanya'da Lassallistlerle birlikte August Bebel ve Wilhelm Liebknecht'in kurduğu Sosyal Demokrat Parti sırasında, 1867'den sonra grevler dalgasında İspanya, İtalya, Hollanda ve Avusturya'da yeni birimler yaratıldı. Resmi olarak Enternasyonal'e katılmamasına rağmen bu parti ana noktalarıyla Marks'a yakındı. Böylece Enternasyonal 1860'larda güçlü bir şekilde hızla büyüdü.

Bununla birlikte sürekli bir mücadele, temel ilkelere karşı duran çeşitli yanlış eğilimlere karşı savaş halinde olunmalıydı. Marks "Enternasyonal, sosyalist veya yarı-sosyalist

işçi sınıfının mücadelesi için gerçek bir örgüt olarak kuruldu... Enternasyonalin tarihi, kendini işçi sınıfının gerçek akımı karşısında Enternasyonalin içinde olduğunu iddia eden amatör deneyimlere ve tarikatara karşı, Genel Konseyin mücadele tarihidir" demiştir. (Foster William z...History of Three Internationals,p.45).

Bu tür eğilimlere ilkesel bir örnek Anarşizmdir. Onun önemli liderlerinden biri de, kendi programını Proudhon'un anarşist sisteminin gelişmiş ve ilerlemiş şekli olarak gören, Bakunin'di. Onun temel ilkeleri; a) ateizmin yayılması; b) devletin yıkılışı; c) devlet isyanla yıkılacağından, bütün politik hareketlerin reddedilmesi.

Bakuninistler bu yüzden Marksizm'le üç önemli soruda çatışmaktadır: a) isyan için karşı durduğundan, işçi sınıfının politik mücadelesi; b) kapitalizmin çöküşüyle otomatik olarak, insanlar, toplumlar, bölgeler, uluslar federasyonunun tekrar kurulacağını, devletin yok oluşu olduğunu düşündüklerinden, proletarya diktatörlüğü; c) bölgesel politik organizasyon içinde bile olsa her otoriteye karşı çıktıklarından, proleter parti.

Bakuninist eğilim Birinci Enternasyonal'de güçlü duruşunu devam ettirdi ve Enternasyonalin birçok kongresinde Marksistlerle onlar arasında şiddetli tartışmalar çıktı. En sonunda **1872'de Hague Kongresi**'nde Enternasyonal'den ayrıldılar. Bakuninistler ve diğer benzer eğilimler, acil bir proleter devrimci yanılması yaratıklarından dolayı devrimleri ve sayısız savaşlar periyodunda etkinliklerini devam ettirebildiler. Buna rağmen 1870'lerin sonuna doğru sistemli şekilde çöküşe geçtiler ve yığınlardaki nüfuzu ve pratikteki başarısızlık nedeniyle çeşitli ilgisiz parçalara ayrıldılar.

Marksizm'in bu dönemdeki başka bir mücadelesi de, Paris Komünü'ne kadar, 1848 Devrimine de katılmış olan önemli Fransız işçi lideri Blanqui tarafından ortaya çıkan **Blanquist eğilime karşıdır. Bu eğilim birçok Marksist ilkeyi kabul etmesine rağmen komplocu metotlara güvenmiştir.** Paris komününden sonra aktif bir politik güç olarak Blanquism uzun süre sürmüştür.

Şimdilerde ideolojik-siyasi-bürokratik kısıkları almış söz konusu kurumlar, bir de metalaşma, paralılaşma, ticarileşme, özelleştirme girdabına sokulmuş durumdadır. Bu durum, sadece emekçi halk çocuklarına üniversitenin kapılarını kapatmakla kalmıyor, bizzat bilimsel-entelektüel-estetik etkinliğin varlık nedenini de ortadan kaldırıyor. Zira kâr etmenin, mal satmanın, sömürünün hizmetinde bir bilim ve sanat mümkün değildir. Tanımı ve doğası gereği bilimsel-entelektüel-estetik faaliyet ve yaratıcılık, sadece kamusal bir etkinlik olarak var olabilir. Ancak günümüzde durum hiç de böyle değildir.

YÖK'ün stratejisi ve günümüzdeki misyonu

Ülkemizde eğitim sisteminin ve YÖK'ün

Fen-Edebiyat Fakültelerini kurma zorunluluğunun kaldırılması ile başlayan bu süreç, üniversiteleri doğrudan meslek edindirme merkezlerine dönüştürecek ve piyasasının ihtiyaçlarına göre farklı alanlarda uzmanlaşmaya itecektir.

ucuz işçi imalathaneleri olarak konumlandırılmaktadırlar.

Farklılaşma, tüketici tercihi ve eğitimden paraya göre kaliteleşmesi

YÖK strateji raporunda yine rektör seçiminde sadece öğretim üyelerini sürece dahil etmekte, bunu da en az iki yıl boyunca o üniversitede kadrolu çalışma koşuluna bağlamaktadır. **Bu durumda öğrencilerin ve üniversite çalışanlarının dışında araştırma görevlileri, öğretim görevlileri, sözleşmeli çalıştırılan diğer akademik personel doğrudan seçim süreçlerinin dışına itilmektedir.**

Rapordeki ilkelere bölümünde sayılan bir diğer unsur "farklılaşma"dır. Raporla **"istenilen kurumların seçecekleri alanlarda odaklanmalarına ve uzmanlaşmalarına olanak verilmeli, işbölümü ve uzmanlaşma desteklenmelidir"** denilmektedir. Üniversite kurmada bilimin temelleri üzerine eğitim veren ve diğer tüm bilim dallarındaki araştırmaları destekleyecek bilimsel üretimde bulunan Fen-Edebiyat Fakültelerini kurma zorunluluğunun kaldırılması ile başlayan bu

süreç, üniversiteleri doğrudan meslek edindirme merkezlerine dönüştürecek ve piyasasının ihtiyaçlarına göre farklı alanlarda uzmanlaşmaya itecektir. 1994 TUSAAD raporunda araştırma üniversiteleri ile kitle eğitimi veren üniversiteler olarak konulan ayrım (ki bu fiilen gerçeklik kazanmıştır) derinleştirilecektir. Bunun yanında farklılaşma vurgusu, neo-liberal eğitim politikalarının "müşteri tercihi" anlayışına da uyum göstermektedir. Eğitimi tamamen parayla alınıp satılacak bir mala indirgenen neo-liberal eğitim politikaları eğitim hizmetini ticari bir faaliyet olarak ele almakta, eğitime ve bilgiye de diğer tüm metalar gibi yaklaşılmaktadır. **Buna göre piyasadaki mallar, nasıl farklı tüketici kesimlerine göre farklı "kalite" ve farklı ücrette olabiliyorlarsa üniversitelerde üretilen eğitim ve bilim faaliyetleri için de bu geçerlidir.** Bu duruma göre üniversitede eğitim farklı alım güçlerine uygun olarak üretilebilir. Üniversiteler kaliteli ve pahalı olanlar ile ucuz ve niteliksiz olanlar arasında bölünebilir. Bu anlayış eğitim almada ve bilgiye ulaşmada eşitlik ilkesini tamamen ortadan kaldırdığı gibi nitelikli bilginin ve eğitimin giderek daha az sayıda insanın ellerinde toplanmasına neden olmaktadır. **Eğitim ve bilgi, "tüketicinin" mali durumuna göre değil bilimsel kriterlere göre, insanın ve toplumun ihtiyaçları gözetilecek üretilmelidir.** YÖK'ün, üniversitelerin kendilerince harç miktarlarını 6 kat arttırmaları önerisi bu farklılaşmanın gideceği yeri göstermektedir.

Bu anlamıyla üniversitelerin açılmasıyla birlikte canlanan öğrenci hareketinin en önemli gündemlerinden olan YÖK ve 6 Kasım YÖK karşıtı eylemlere bu biletle hazırlanmak gerekmektedir. YÖK'ün günümüzdeki misyonunu kavradığımız oranda üniversiteli gençliğe YÖK'ün faşist yüzünü daha net anlatmak, eğitim hayatında YÖK kabusunu somutlamak mümkün olacaktır. **YÖK'ü sadece 12 Eylül cuntasının ürünü faşist bir kurum olduğu için veya 6 Kasım eylemleri gelenekselleştirdiği için değil, aynı zamanda YÖK ve hükümet eliyle hayata geçirilen emperyalist patentli yasalara karşı öğrenci hareketliliği yaratmaya çalışarak protesto etmek yankısını elbette bulacaktır.** Bunun için yalnızca YDG olarak değil mümkün olan en geniş kesimlerle, devrimci-demokratik gençlik örgütlenmelerinden öğrenci derneklerine, TMMOB, SES vb sendikaların öğrenci üyelerinden öğrencilerin oluşturduğu çeşitli ilerici oluşumlara kadar en geniş kesimle birlikte hareket etmek oldukça önemlidir.✝

* Alıntılar Fikret Başkaya'dan alınmıştır

